

மலர்ந்த ஜிவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

Vol. VI

Issue 2

May 2016

இம்மாத மலரில் . . .

பொருளாடக்கம்

பக்கம்	
லைப் டிவென்	2
இம்மாதச் செய்தி	10
சாவித்ரி	11
யோக வாழ்க்கை விளக்கம்.....	13
பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்	15
அபெண்டா	17
வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும் இரகசியங்கள் .	20
இந்தியர் வாழ்விலுள்ள முரண்பாடுகள்	23
நிதானம்.....	29
அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில் அன்னையின் பிரத்யட்சம.....	38
அன்பர் அனுபவம்	41
அன்னை இலக்கியம் என்கொல் திருஉளம்.	43

ஜிவியத்தின் ஒரை

ஐசைக்கை

ஏதிர்பார்ப்பது
குட்சம் மறுப்பு.

கதை கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஸ்ரீ அரவிந்தம்

லைப் டிவென்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

ஆங்கிலம்: லெஸ்லி ஜேக்கப்ஸ்
தமிழாகமம்: வித்யா ரங்கன்
திருத்தம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

II/1. Indeterminates, Cosmic Determinations and the Indeterminable

Page 298

Para 4

To our Science this indeterminate Existence reveals itself as an Energy.

It is known not by itself but by its works.

They throw up in its motion waves of energism.

In them is a multitude of infinitesimals.

These group themselves to form larger infinitesimals.

They become a basis for all the creations of the Energy.

Even those farthest away from the material basis do this.

These emerge as a world of organised Matter.

They emerge as Life, as Consciousness.

They emerge as still unexplained activities of evolutionary Nature.

On the original process are erected a multitude of processes.

II/1. ரிரபஞ்ச சிருஷ்டி ரிரம்ம சிருஷ்டி

நம் விஞ்ஞானத்திற்கு நிர்ணயம் செய்ய இயலாத இப்பெருவாழ்வு தன்னை ஒரு சக்தியாக அறிவிக்கிறது.

அது அதனால் அறியப்படாமல் அதன் செயல்களால் அறியப்படுகிறது.

அவை தம் சலனத்தில் சக்தியலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அவற்றுள் எண்ணற்ற அனுத்துகள்கள் உள்ளன.

இவை ஒன்று சேர்ந்து பெரிய அளவிலான அனுத்துகள்களை உருவாக்குகின்றன.

இவையே சக்தியின் அனைத்து சிருஷ்டிகளுக்கும் அடிப்படையாகிறது.

பொருட்தன்மையிலிருந்து அதிக தொலைவிலுள்ளவையும் இதையே செய்கின்றன.

இவை முறைப்படுத்தப்பட்ட ஜட உலகமாக எழுகின்றன.

இவை வாழ்வாகவும் ஜீவியமாகவும் வெளிப்படுகின்றன.

பரினாமம் பெறும் இயற்கையின் இன்னும் விளக்கப்படாத செயல்பாடுகளாக அவை எழுகின்றன.

மூலமான செயல்முறையின் மீது எண்ணற்ற செயல்முறைகள் எழுப்பப்படுகின்றன.

We can observe them, follow, can take advantage and utilise them.

But they are not fundamentally explicable.

We know there are a varying number of electric infinitesimals.

They can produce the appearance of larger atomic infinitesimals.

These are of different natures, qualities, powers.

How can these different dispositions come to constitute these different atoms?

We fail to discover this.

The differentiae in the constituents are said to be the cause.

How do they necessitate the differentiae in the outcome?

Certain invisible atomic infinitesimals combine.

They produce new visible determinations.

These are quite different in nature, quality and power from the constituent infinitesimals.

We fail to discover how the appearance of water is due to a fixed formula.

The oxygen and hydrogen are not just a combination of gases.

It is a new creation, a new form of substance.

It is a material manifestation of a quite new character.

நாம் அவற்றைக் கவனிக்கலாம், பின்பற்றலாம், அவற்றால் பயனடையலாம் மற்றும் அவற்றை உபயோகப்படுத்தலாம். ஆனால் அவற்றை அடிப்படையாக விளக்கமுடியாது.

பல வகையான எண்ணிக்கைகளைக் கொண்ட மின்னணுத்துகள்களை நாம் அறிவோம்.

அவை அளவில் பெரிய அணுத்துகள்களின் தோற்றத்தை உண்டுபண்ண முடியும்.

அவை வேறுபட்ட இயல்புகள், தன்மைகள் மற்றும் சக்திகள் கொண்டன.

இவ்வாறான வேறுபட்ட அணுக்களை உண்டாக்கும் பல வகையான குண அமைப்புகள் எப்படி ஏற்பட்டன? நம்மால் இதைக் கண்டறிய முடியவில்லை.

அதன் உட்கூறுகளின் வேறுபாடுகளே இதற்குக் காரணம்.

அவை அவற்றின் வெளிப்பாடுகளில் இந்த வேறுபாடுகளை எங்கள் அவசியமாக்குகின்றன?

சில கண்ணுக்குத் தெரியாத அணுத்துகள்கள் ஒன்று சேர்கின்றன.

அவை புதிய பார்வைக்குப் புலப்படும் நிர்ணயங்களை உற்பத்தி செய்கின்றன.

இவை அதன் மூலக்கூறுகளின் இயல்பு, தன்மை மற்றும் சக்தியிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டன.

ஒரு நிலையான சூத்திரத்தால் நீர் எவ்வாறு உருவம் பெறுகிறது என்பதை நாம் கண்டறியத் தவறுகிறோம்.

ஆக்ஸிஜனும் ஷைட்ரஜனும் வெறும் வாயுப் பொருட்களின் கலவை அல்ல.

அது ஒரு புதிய சிருஷ்டி, ஒரு பொருளின் புதிய ரூபம்.

அது முற்றிலும் புதிய தன்மை கொண்ட ஒரு ஐடப்பொருளின் வெளிப்பாடு.

We see that a seed develops into a tree.

We follow the line of the process of production and utilise it.

But we do not discover how a tree can grow out of a seed.

How is the life of the tree implied in the energy of the seed?

How can the seed develop into a tree?

We know that genes and chromosomes are the cause of hereditary transmissions.

These are not only of physical but of psychological variations.

But how can psychological characteristics be transmitted in this inconscient material vehicle?

We are told there is a cogent Nature-process.

There is a play of electrons, atoms and their resultant molecules.

There is an activity of cells, glands, chemical secretions and physiological processes.

They act on the nerves and brain of a Shakespeare or a Plato.

This produces a Hamlet or a Symposium or a Republic.

These are highest points of thought and literature.

How could they be composed by such material movements?

நாம் ஒரு விதை மரமாக வளர்வதைக் காண்கிறோம்.

அவ்வுற்பத்திச் செயல்முறையைப் பின்பற்றி நாம் பயனடைகிறோம்.

ஆனால் ஒரு விதையிலிருந்து ஒரு மரம் எப்படி வளர முடியும் எனக் கண்டுபிடிப்பதில்லை.

ஒரு விதையின் சக்திக்குள் ஒரு மரத்தின் வாழ்வு எவ்வாறு புதைந்திருக்க முடியும்?

ஒரு விதை எப்படி மரமாக வளர முடியும்? பரம்பரை பரம்பரையாக குணம் தொற்றி வருவதற்கு மரபணுக்கள் மற்றும் பண்பணுக்கள் காரணம் என்பதை நாமறிவோம்.

இவை உடலில் மட்டுமின்றி உள்ளிலையிலும் வேறுபடுகின்றன.

ஆனால் உள்ளிலை சிறப்பியல்புகள் இருளான இந்த ஐடமான கருவியில் எப்படி அனுப்பப்படுகின்றன?

இதற்குத் தெளிவான ஒரு இயற்கைச் செயல்முறை இருப்பதாக நமக்குக் கூறப்பட்டது.

அங்கு மின்னணுக்கள், அணுக்கள் மற்றும் அவை சேர்வதால் எழும் மூலக்கூறுகள் இவற்றின் செயல்பாடு உண்டு.

அங்கு உயிரணுக்கள், சுரப்பிகள், ரசாயனக் கசிவுகள் மற்றும் உடலியங்கியலின் செயல்முறைகள் உண்டு.

இவை ஒரு ஷேக்ஸ்பியர் அல்லது பனேடோவின் நரம்புகள் மற்றும் மூளையில் செயல்படுகின்றன.

இது ஒரு ஹாம்லெட் அல்லது சிம்போசியம் அல்லது ரிபப்ளிக்கை உற்பத்தி செய்கின்றது.

இவை சிந்தனை மற்றும் இலக்கியத்தில் மிக உயர்ந்த இடங்களுக்குரியவை.

இத்தகைய ஐடப் பொருட்களின் இயக்கங்களால் இவை எப்படி இயற்றப்படுகின்றன?

We fail to discover or appreciate this.

There is a divergence here of the determinants and the determination.

It becomes so wide that we are no longer able to follow the process.

We cannot understand or utilize it.

These formulae of Science may be pragmatically correct and infallible.

They may govern the practical how of Nature's processes.

But they do not disclose the intrinsic how or why.

Rather they seem the formulae of a cosmic Magician.

They are precise, irresistible, automatically successful each in its field.

But their rationale is fundamentally unintelligible.

Contd...

◦ ◦ ◦

ஜீவிய மணி

மனம் பிரிவினையின் கருவி.
மீண்டும் சேர்ப்பது அதன் இரகச்யம்.

நாம் இவற்றைக் கண்டுகொள்வதில்லை அல்லது பாராட்டுவதில்லை.

இங்கு நிர்ணயம் செய்யும் பொருள் மற்றும் நிர்ணயம் விரிவடைகின்றன.

இவ்விரிவு அதிக அளவானதால் அதன் செய்முறையை நம்மால் அறிய முடிவதில்லை.

நமக்கு அது புரிவதில்லை அல்லது அதைப் பயன்படுத்த முடிவதில்லை.

இந்த விஞ்ஞானத்தின் சூத்திரங்கள் நடைமுறைக்கேற்ப சரியானவை மற்றும் தவறற்றவை.

இயற்கையின் செய்முறைகளுக்கான ஞானத்தை செயல்படுத்தும் அதிகாரத்தை அவை பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் ஏன், எப்படி எனும் அதன் உட்பொருளை அவை வெளியிடுவதில்லை.

சொல்லப்போனால் அவை ஒரு பிரபஞ்ச மந்திரவாதியின் சூத்திரங்கள் போல் தோன்றுகின்றன.

அவை தெளிவான், தடை செய்ய இயலாத, இயல்பான வெற்றியை ஓவ்வொன்றும் அதன் துறையில் பெறக் கூடியவை.

ஆனால் அவற்றின் அடிப்படைக் கோட்பாடு புரிந்து கொள்ள இயலாத்தாக உள்ளது.

தொடரும்...

◦ ◦ ◦

ஜீவிய மணி

தானே மறைவதால் தன்னையே மறக்க வேண்டு வருகிறது.

இம்மாதச் செய்தி

இனிமையாகப் பேசி
வாங்க முடியும்
வேலையே வேலை.

சாவித்ரி

Page 184: To achieve her power in them her creatures live
அவன் சக்தியையடைய அவன் ஜீவன்கள் வாழ்கிறார்

- ❖ பெருமை அதன் உயர்வை நாடும்
- ❖ அகமெனும் சமுத்திரம் புறத்தில் வெளிப்பட்டு
- ❖ வளரும் வட்டங்களாக அலையலையாக வட்டமிட்டு
- ❖ விழுங்கி, வளர்ந்து, சூழ்நிலையை நிரப்பி
- ❖ அப்பெரியதும் பல சிறு பெட்டிகளைச் செய்து
- ❖ குறுகும் அகலத்தில், சிறு பெருவெளியில் அடங்கி
- ❖ சிறு பெருமையை வென்று அவை திருப்தியாக வாழ்கின்றன
- ❖ அவர்கள் சிறு சாம்ராஜ்யத்தை ஆளு
- ❖ அவர்கள் சொந்த லோகத்தில் ஒரு முக்கிய புள்ளியாகி
- ❖ சூழலின் சந்தோஷத்தைத் தனதாக்கி, வருத்தத்தையும் ஏற்று
- ❖ வாழ்க்கையின் நோக்கங்களையும், தேவைகளையும் திருப்திபடுத்தி
- ❖ அது போதுமான பொறுப்பு, இவ்வேலைக்குரிய அதிகாரம்
- ❖ புருஷனுக்குரிய பொறுப்புள்ள மனிதன், அவன் விதியையும் ஏற்று
- ❖ இதுவே ஆரம்பம், மாறும் கட்டடம்
- ❖ சொர்க்கமயமாகும் முதற்கட்டடம்
- ❖ பிரகாசமான அப்பெருவெளியையடைபவர் அனைவர்க்கும்
- ❖ புவியில் வாழும் மனிதர்கட்கு இவர்கள் உடன்பிறப்பு

- ❖ இந்த லோகம் நம் அழியும் நிலையின் எல்லைக்குரியது
- ❖ இப்பெரு உலகம் நம் பெருவாழ்வைத் தரும்
- ❖ அதன் வலுவான அமைப்பு நம் வளரும் ஜீவன்
- ❖ அதன் ஐந்துக்கள், நமது பிரகாசமான பிரதிபலிப்பு
- ❖ நாம் ஆரம்பிக்கிறோம், அது முடிக்கிறது
- ❖ நாம் எட்ட முயல்வதை அது பத்திரப்படுத்துகிறது
- ❖ சிந்தனையில் வளர்ந்த பிரம்மாட்சரமாகும்
- ❖ முழுமையாக, நம்மைப்போல் எதிராகச் சிதையாமல்
- ❖ இதயத்துள் ஒனிந்துள்ளது தலைவரை ஏற்றுப் பின்பற்றி
- ❖ அவர் வாழ்வு அகத்தின் சட்டத்தைப் பணிந்து
- ❖ அற்புதக் கடையங்குள்ளது, வீரனின் அச்சு
- ❖ ஆத்மா அதன் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பதைக் கவனிக்கிறது
- ❖ பராமுகமான ஜூடமான ஆத்மா எவருமில்லை
- ❖ தங்கள் கட்சியையறிவார்கள், தாம் வணங்கும் கடவுளையறிவார்கள்
- ❖ தர்ம யுத்தம் நடக்கிறது, தகுந்த கட்சியில் சேர
- ❖ தெய்வீக ஜோதிக்குப் புனித யாத்திரை புறப்படுகிறது
- ❖ அங்கு அறியாமையும் அறிவை நாடுகிறது
- ❖ தொலைவின் நடசத்திரத்தின் பிரகாசம் விளங்குகிறது

ஜீவிய மணி

அசையும் வாழ்வுக்குச் சிந்திக்க முடியாது.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம்

22/29. அழிக்கும் நிலையாமை அழியாத நிலைமையை உருவாக்கவல்லது.
நிலையான நிலையாமை.

(March 2016 இதழில் வெளிவந்த யோக வாழ்க்கை விளக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

- நிலையாமையை நாம் அழிவு எனக் கொள்கிறோம். மரணம் வாழ்வை அழிக்கிறது.
- ஓர் ஆபீசர் டிரான்ஸ்பரானால், அவ்வூரில் அவருக்கு வேலை போய்விட்டது எனக் கருதுகிறார்கள்.
- ஓரளவு அவரும் அதையே நம்புகிறார்.
- விளைநிலத்தைப் பயிரிட மறுத்தால் குடும்பம் அழியும்.
- விளைநிலத்தைப் பயிரிடாவிட்டால், அது மனையாகும், பணம் விளையும்.
- அரசியல் பதவி MLA, MP, மந்திரி போனால் அத்துடன் அரசியலில் மரணமடைவதாகும்.
- காந்திஜி, சர்ச்சில், காமராஜருக்கு அப்படியாகவில்லை.
- அரசியல் பதவி போய் அமர பதவி வந்தது.
- நிலை என்ற எல்லைக்குள் இருப்பவனுக்கு தலைப்பு பொருந்தும்.
- 1980-இல் மாதம் 5000 சம்பாதித்தவர் தொழிலையும் சொத்தையுமிழந்தார்.
- 1990-இல் அவரும், அவர் குடும்பமும் மனவளம் பெற்று, பொருள் வளம் பெருகி வாழ்வு அமரவாழ்வு, அன்னை வாழ்வென, மனித மனம் பெறாத உயர்வு பெற்றார்.
- 1947-இல் ஒரு கோடி மக்கள் இடம் பெயர்ந்து பாதி பேர் உயிரிழந்தனர். இதைப் பேரிழப்பு என்று எப்படிச் சொல்லாமலிருக்க முடியும். மீதி பாதி பேர் அவர்கள் நிலையாகத் தங்கிய இடங்களில் உயர்ந்தவராகவும், வளம்

பொருந்தியவர்களாகவும், மக்கள் தலைவர்களாகவும் மினிர்கின்றனர். அடுத்தடுத்த தலைமுறை கற்பனைக்கெட்டாத உயரம் போயிற்று.

- இவை பொருளாவில் காணும் மாற்றங்கள்.
- மனம் பொருளைக் கடந்தது.
- ஆத்மா மனத்தைக் கடந்தது. அதன் வாழ்வு அகவாழ்வாகும்.
- அகவாழ்வான ஆத்ம வாழ்வின் உயர்வை அனைவரும் காண முடியாது.
- அதை எவரும் காணாமலிருக்க முடியாது.
- ஒரு அம்சம் தவற முடியாதது. 10 ஆண்டுகளுக்குப்பின் 10 மாதம் முன்வந்து நம் வாழ்வைச் சீரியியச் செய்த பிரச்சனைகள் நம்மை நாடி வருவதில்லை என்பதை எவரும் காணாமலிருக்க முடியாது.
- உலகளவில் 1945-க்கும் 2015-க்கும் அந்த வேறுபாடுள்ளதை புள்ளி விவரம் கூறுகிறது.
- எனிய வேலையில் வளர்ந்த இரு பெண்கட்குத் திருமணம் செய்ய முடியாது எனக்கைவிட்டவருக்கு இலட்ச ரூபாய் (30 ஆண்டிற்குமுன்) வந்தது. பெண்கள் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது. ஓய்வு பெற்றார். 750/- பெண்ணன். பெண்கள் பெற்ற சொத்தும் வருமானமும் தகப்பனார் அனுபவிக்க முடியாதபடி வந்து 750 ரூபாயில் அவருக்குச் சிரமப்பட்டு ஒரு குடும்பம் நடத்தும் நிலை வந்தது. அவர் வாழ்வு வந்ததையும் அனுபவிக்க விடவில்லை. பெண்கள் பிரியப்பட்டு, அதாவது மருமகன்கள் தயவில் வாழ்வு அமைந்தது. அவர் மனநிலையைக் குறிக்கிறது.
- அன்னை பொக்கிஷம்.
- அருள் தெய்வலோக பொக்கிஷம்.
- கண்ணை மூடி கட்டித்தங்கத்தைத் தாண்டுபவரும் உண்டு, அவரும் அருளினின்று முழுவதும் தப்புவதில்லை.

ஐசீஐஐஃபை

பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்

கர்மயோகி

124. உடனுறையவர் சுதந்திரத்தை விரும்பி ஏற்படுது.

- சுதந்திரம் தனக்கு மட்டும் என்பது மனிதன்.
- பிறருக்கு மனிதன் சுதந்திரம் கொடுப்பதில்லை. திறமையில்லாதவன் செய்வான்.
- எடுத்ததற்கெல்லாம் சட்டம் பேசும் இளைஞன் ஸ்தாபனம் நன்கொடையாக ‘செக்’ பெற்றதைக் கறுப்புப் பணமாக்கினார். அதைக் கணக்கில் எழுதினார். பதில் சொல்ல வேண்டியவர் இவரில்லை. இவரை அதைச் செய்ய அனுமதித்தவர் 30 ஆண்டுகள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு சமர்ப்பணத்தால் வாழ்ந்தார். இதை யார் செய்வார்கள்?
- ஆபீஸில் சுதந்திரம் கிடைக்கும் என குமாஸ்தா நினைத்து-விட்டால், 3 மணிக்கே வெளியில் போய்விடுவான். திரும்பி வரமாட்டான்.
- அடுத்தவருக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்து எழும் பிரச்சனையை சமர்ப்பணத்தால் ஒருவர் தீர்த்தால் அது அவருக்குப் பூரணயோக வாயில்.
- மனைவி பணம் திருடுவதைக் கேட்காவிட்டால், வருஷம் 10 ஆணாலும் திருடுவதை நிறுத்தமாட்டான்.
- அவள் திருட முடியாத புதிய வருமானம் 10 மடங்கு வந்த-பொழுது, அதைக் கொடுப்பவர்களை அணுகி, “இது வேண்டாம் எங்களுக்கு” எனக் கூறுவாள்.
- சுதந்திரம் செயல்பட விழையும்.
- அதனால் பிறரை ஆள முற்படும்.
- தனக்கே முதல் வரை அழிக்க அச்சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவார்.
- அத்தனையும் 50 ஆண்டுகள் அனுமதித்தாலும் திருந்த-மாட்டார்கள்.

- சுதந்திரம் தருபவர்க்கு பூரண யோக வாயில் திறந்தபடியிருக்கும்.
- மனைவியை விருந்தாளி முன் அதிகாரம் செய்யப் பிரியப்படுபவர் உண்டு.
- கணவனை அதுபோல் அதிகாரம் செய்யபவருண்டு.
- தேங்காய்த் துருவிக் கொடு எனவும் ஒருத்தி கேட்டாள்.
- கேட்டவள் பெற்ற சுதந்திரம், கொடுத்தவருக்கு யோகத்தில் சுதந்திரம் தருகிறது.
- “என்னை அவமானப்படுத்துகிறார்” எனக் குறைப்பட்டாள்.
- உலகம் பலவிதம், இதுவும் ஒருவிதம், இதையும் ஏற்றால் பூரண யோக வாயிலாகும்.
- அமெரிக்காவில் குற்றத்தைத் தடுக்க குற்றம் நிகழக்கூடிய இடங்களைக் கவனித்து எச்சரிப்பார்கள்.
- இந்தியாவில் அனைவரும் உயிரைவிட்டு தான் சுதந்திரம் அனுபவிக்க 30 ஆண்டுகள் முயன்றவரை அமெரிக்கா அப்படி எச்சரித்தது.
- எவரும் செய்யாத குற்றத்திற்கு இருவரைக் கைது செய்தது.
- அன்னை தரிசனம் பெற்றவருக்கு அரெஸ்ட் வரவில்லை.
- வருவதற்குமுன் உணர்ந்தால் வராது.
- 30 ஆண்டுகளுக்குப்பின் தொடர்ந்தால் தவிர்க்க முடியாது.
- பூரண யோக வாயில் அரெஸ்ட் வாரண்டாகவும் வரும்.
- அதை வாயிலாக அறிபவர்க்குச் சிறை அரச பதவியாகும்.
- சட்டம் தவறாது.

ஒஜைகேஜிங்

ஈ் அரவிந்த சுடர்

இன்றான பிரம்மம், பிரம்மம் மாயை என இரண்டாகப் பிரிந்தது.

அஜைண்டா

சக்தி இறங்கி வந்து ஆசிரமச் சூழலை வலுப்படுத்தியது. சக்தியின் சந்திதானம் முடியாததை முடியும் என கூணத்தில் மாற்றியது.

Descent இறைவன் இறங்கி வருவது என்பது ஆன்மிகத்தில், அதுவும் ஸ்ரீ அரவிந்த ஆன்மிகத்தில் அன்பார்கள் அடிக்கடி கேள்விப்படுவது. அதை அனுபவித்தவர் மேற்கூறிய கருத்தை உணர்வால் அறிவார். அலெக்ஸாண்டர் கோமாஸ் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பிரெஞ்சு கதாசிரியர். 400-க்கு மேற்பட்ட நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவர் தகப்பனார் நெப்போலியன் இராணுவத்தில் தளபதியாக இருந்து அவனுடன் முரண்பட்டு விலகியவர். இவர் ஒரு நீக்ரோ வேலைக்காரிக்கும், பிரபுவுக்கும் பிறந்தவர். குதிரை மீது உட்கார்ந்து இருகால்களாலும் குதிரையை அணைத்து மேலே தொங்கும் கயிற்றை பிடித்துக் கொண்டு உயரும் பொழுது அவர் கால்களிடையேயுள்ள குதிரையுடன் மேலெழும்புவார் என்பது அவரைப் பற்றிய செய்தி. நம் நாட்டில் வால்மீகி, வியாசர் போன்றவர்கள் பெரும் இலக்கியங்களை எழுதியுள்ளனர். பிரான்ஸில் ஆன்மிகம் தெரியாது. அது கத்தோலிக்க நாடு. ஜேரோப்பாவில் கிழக்கே ரஷ்ய சாம்ராஜ்யம் உண்டு. மேற்கே நாடு என்ற பிரபலத்துடன் இருந்தது பிரான்ஸ் மட்டுமே. Louis XIV 14-ஆம் லூயி காலத்தில் “நானே பிரான்ஸ்” என அரசன் தன்னை வர்ணித்தான். அன்று சர்க்கார் அதிகாரம் பூரணமான நேரம், அரசனின் சொல்லே சட்டம். மேலே சொன்ன கதாசிரியர் அலெக்ஸாண்டர் கோமாஸ் எழுதிய கதைகளில் The Three Musketeers மூவீர்கள் என்பது பிரபலமான கதை. அரசன் 21-ஆம் வயதில் புதியதாக அதிகாரம் பெற்ற நேரம். அவன் தாயார் அதுவரை அவன் சார்பாக நாட்டை ஆண்டார். ராணிக்கு 12 பணிப் பெண்களுண்டு. அப்பெண்கள் அரசு குடும்பத்துடன் நெருங்கிய குடும்பப் பெண்களாகவே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். பிரான்ஸின் தென்பகுதியில் அப்படி ஒரு குடும்பத்தில் அழகியெனப் பெயரெடுத்த Louisa லூயிஸா

என்பவள் அரசனுடைய தம்பியின் மனைவிக்குரிய 12 பணிப்பெண்களில் ஒருத்தி. சிறுவயதில் காலில் விழுந்த சுளுக்கை எடுக்க முடியாததால் இவன் சற்று தாங்கி நடப்பாள். அரசன் திருமணமானவன், இந்த Louisa என்ற பெண்ணை ஒரு பிரபுவின் மகன் இளவயதிலிருந்து உயிராகக் காதவிக்கிறான். பெண் தன் முழுச்சம்மதம் இன்னும் தெரிவிக்கவில்லை. அரசனுக்கு இப்பெண்மீது அபிப்பிராயம் ஏற்படும் போல இருந்ததால், ராணி அதைத் தடுக்க பல முறைகளைக் கையாண்டாள். இந்த நேரம் அவ்விளம் காதலன் ஜிலண்டனுக்குப் போயிருக்கிறான். அரசு குடும்பங்களில் ராஜ்ய பாரம் பெரியது. அது தலையெடுத்தால் அனைவரும் அனைத்தையும் மறந்து விடுவார்கள். மற்ற நேரங்களில் மற்ற பல விஷயங்கள் தலையெடுக்கும். கதையில் அதுபோன்ற நேரம். அரசன் பரிவாரத்துடன் காட்டினுள் picnic உல்லாசமாகக் காலம் கழிக்கும் நேரம். 4 பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது பல ஆண்களை விமர்சனம் செய்கிறார்கள். பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் தன்னை மறந்த Louisa “அரசன் சூரியனைப் போல ஜோவிக்கிறான்” எனக் கூறுகிறான். இது அரசிக்கும், அரசனுடைய தாயாருக்கும் செய்தியாகப் போய்ச் சேர்கிறது. அதற்கு ஒரு நாள் முன் அரசன் இப்பெண்ணின் அறைக்குப் போய் அவளைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பேசியபொழுது அரசனுக்கு இதுவரை தன்னையறியாமல் உருவான அபிப்பிராயம் மேலெழுகிறது. அரசி, அரசனின் தாயார், அரசனின் தம்பி மனைவி அனைவரும் சேர்ந்து பெண்ணைக் கூப்பிட்டு அனுப்புகிறார்கள். “எப்படி அரசன் அழகை நீரசிக்கலாம், ரசித்துப் பேசலாம்” என 4 பேரும் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்க பெண்ணின் உடல் நடுங்குகிறது. தன்னறைக்குப் போய் தவிக்கிறாள். அரசனின் அபிப்பிராயம் ஆழந்த காதல் என அறிந்த பெண் தன்னை மறந்து மகிழும் பொழுதே பயத்தால் சூழப்படுகிறாள். அரசிகள் ஆர்ப்பாட்டம் அவளை அரசனை மறக்கச் செய்கிறது. ஒரு கான்வெண்டிற்கு இரவில் 2 மணிக்கு எழுந்து போகிறாள். ரோட்டில் சில போக்கிரிகள் அவளை வழி மறித்து வம்பு செய்கின்றனர். அந்த நேரம் தத்தானியன் என்ற வீரன் அங்கு வருகிறான். அதுவே அவளுக்கு

Descent இறைவன் அவள் வாழ்வில் இறங்கி வருவதாகும். அவளைக் கான்வெண்டினுள் அனுப்பிவிட்டு வீரன் திரும்புகிறான். மறுநாள் காலையில் எழுந்தவுடன் அரசன் பெண்ணை உருகி நினைக்கிறான். அவளைக் காணவில்லை-யெனக் கேள்விப்பட்டுக் கொந்தளிக்கிறான். உடனிருந்த வீரன் அவள் கான்வெண்டிலிருப்பதாகக் கூற அரசன் தானே போய் அவளை அழைத்து வந்து ஆசை நாயகியாக்கி ஒரு பெரு மாளிகை கட்டி - இன்று உலகப் பிரசித்திபெற்றதானது - அவளை அங்கு வைக்கிறான். Descent அதைச் செய்யும்.

ஓ❖ஓ

ஜீவிய மணி

இளைஞர்களே எதிர்காலம். எல்லாச் சிறப்புக்கும் உரியவர் இளைஞர்கள். வேலையில்லை என்பதில்லை. எதிர்காலம் ஏற்றமிகுந்ததாக இருக்கும். அதை ஏற்று மகிழும் மனங்கிலை என்ன? என்ன செய்தால் எட்டாத உயர்வை அனைவரும் எட்டலாம்? பணம் முக்கியம். அதைவிட முக்கியமானதும் உண்டு. அது எதிர்காலச் சிறப்பு, மனங்கிம்மதி. வளம் பெருகும் நேரம் நிம்மதியழியும் நேரம் என்பது அனுபவம். பொருள் வளம் பெருகும் பொழுது மனவளமும் பெருகும் மார்க்கமுண்டா? ஒருவர் உயர்வதால் அனைவரும் உயர் வழியுண்டா? உலகத்து உயர்வை எல்லாம் நாம் பெற்று தினைத்து உலகம் உயர்வு பெறும் உதாரணமாக வாழும் வகையுண்டா? இலக்கியம் வழி காட்டுமா? அரசியல் கொள்கை வகுக்குமா? ஆன்மிகம் சிறக்க வழியுண்டா? ஒன்று பத்தாகப் பெருகுமா? ஒன்று ஆயிரமாகச் சிலர் வாழ்வில் பெருகுவது போல் அனைவர் வாழ்விலும் பெருக வழியுண்டா? கொடுமை முழுவதும் அழியுமா? தாழ்த்தப்பட்டோர் என்ற சொல் அகராதியை விட்டுப் போகுமா? ஏழ்மை என்ற நிலை எந்தக் காலத்திலும் இனியில்லை என்று ஏற்படுமா? ஏழ்மையை, வறுமையை ஒழிப்பது போய் மகிழ்ச்சியை வளர்க்க மனம் வழி தேடுமா?

நாம் எது நினைத்தாலும், அது பண்மடங்குக் கூடுவரும் காலம் எதிர்காலம்.

வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும்

இரகசியங்கள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

18. எப்பொழுதும் தேவைப்படும் அளவிற்குத்தான் நாம் மற்றவர்க்கட்கு விவரம் தர வேண்டும். தேவையில்லாமல் செய்தியை மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடாது.

தேவைக்கு மேற்பட்டது பயன்படாது. சில சமயம் விரயமாகும். பல சமயம் விஷமமாகும். சாப்பாட்டை அளவுக்கு மீறிச் சாப்பிடுபவன் சாப்பாட்டு ராமனாவான். என் அப்பன் குதிருக்குள்ளில்லை என்ற கதை மனிதன் தன் வாயாலே கெட்டதை விளக்கும். “நுண்ணும் தன் வாயால் கெட்டது” என்பது சொல். அளவை மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சு. சொல்லோ செயலோ அளவைக் கடந்தால் அர்த்தமற்றுப் போகும். மேலும் தொடர்ந்தால் அர்த்தம் அனர்த்தமாகும். அதையும் கடந்தால் பெரிய மனிதனும் கேவிக்குரியவனாவான். திருமணமான புதிதில் அன்பு மேலீட்டால் மனம் விட்டுப் பேசும்பொழுது மனம் ஒன்ற வேண்டும் என்று அவசியமில்லாத அந்தரங்க விஷயங்களை, குடும்ப இரகசியங்களைக் கூறுபவர் பின்னர் பினக்கு எழும்பொழுது அதே சொற்களால் மனம் புண்படும்படி நடப்பதுண்டு. பெண்கட்கு தாயார் இவ்விஷயத்தில் எச்சரிக்கை செய்வார்கள். ‘தோழனோடும் ஏழைமை பேசேல்’ என்பது அந்த சூட்சமத்தை அறிவிக்கும். நம் நாட்டில் வயதிற்கு பெருமதிப்புண்டு. வாழ்க்கை ஆரம்பத்தில் வெற்றிகரமாக இருக்கும், பின்னர் தோல்வி எழும். தோற்றபொழுது வாழ்வின் சூட்சமம், இரகசியம், நுணுக்கம், உள் அர்த்தம், அந்தரங்கம் தெரியும். இது 40 அல்லது 50 வயதுக்குப் பின்னரே அறிய முடியும். அந்த அனுபவ அறிவு வயதால் வருவதால் வயதிற்கு மதிப்புண்டு. எளியவனுக்கு, அறிவில்லாதவனுக்கு, எமாந்த-வனுக்குச் சட்டம் வேறு. அறிவில் சிறந்தவர்க்கும், அசகாய-குரனுக்கும், பெரும் திறமைசாலிக்கும் சட்டம் வேறு. அளவோடு பேச வேண்டும் என்பது அனைவருக்கும் உள்ள சட்டம். இன்றைய

நன்பன் நாளையை எதிரி. இன்று அவனிடம் கூறிய இரகசியங்கள் நாளை நமக்கெதிராகப் பயன்படும். மரணப் படுக்கையில் உள்ளபொழுது மட்டும் மக்களுக்குக் கூறும் புத்திமதிகள், உபதேசங்கள், இரகசியங்கள் உண்டு.

அவை வாழ்வில் 40 வயது வரை யிரிந்ததற்கு
நேர் எதிரானவையாகவும் இருப்பதுண்டு.

அவற்றுள் சில இரகசியமாக இருக்காது, ஓரிரு விஷயம் இரகசியமாக இருக்கும். சில தெரிந்து பின்பற்றாததாக இருக்கும், சில தெரியாததாக இருக்கும். அவை அதிகமாகப் பேசக்கூடாது என்பதாகும்.

உதாரணம்:

1. தொழிலில் உறவினரைச் சேர்க்கக் கூடாது.
2. சம்பந்திகளிடம் கொடுக்கல் வாங்கல் ஆபத்தாகும்.
3. பெண்ணுக்கும் புதவைக்கும், கூடப் போகக் கூடாது.
4. ஏழை, எளியவர்க்குச் செய்யும் உதவியால் செய்பவருக்கு தீங்கு நிகழும்.
5. மனிதனின் அந்தஸ்திற் கேற்ப அவனை நடத்த வேண்டும்.
6. புருஷன் மனைவி தகராற்றில் தலையிடக் கூடாது.

அன்பர்கள் இதுபோன்ற தவறுகள் செய்திருந்தால், எது போன்ற தவறுகள் செய்திருந்தாலும் சமர்ப்பணத்தை ஏற்றவர்க்கு அது கடந்தகால சமர்ப்பணத்தால் தவறு விலகும். தொடர்ந்த சமர்ப்பணம் கடந்தகாலத் தவற்றை எதிர்கால நிறைவாக மாற்றும்.

குறிப்பறிதல் ராஜ்ய சபையில் முக்கியம். குறிப்பறியாதவன் நன் மரம் என்பது குறன். குறிப்பறிந்து செயல்படுபவன் 50 சொல்லில் கூற வேண்டியதை 5 சொல்லில் சொல்வான். Silent Will என்பது ஒரு சொல்லும் சொல்லக் கூடாது என்பதைக்

குறிக்கும். நாம் விளக்கமாகப் பேசும்பொழுது, பிறருக்குப் புரியும்படி சொல்வதாக நினைக்கிறோம், அது சரி, அது அளவை மீறினால் வேறு சட்டங்கள் செயல்படும்.

1. எதைக் கூறினாலும் எப்படி விளக்கினாலும் கேட்பவர் தன் மனதிலுள்ளதையே புரிந்து கொள்வார்.
2. குதர்க்க புத்தியுள்ளவர் எதையும் திரித்துப் புரிந்து கொள்வார்கள்.

நாம் அளவுக்கு மீறி விபரம் தருவது தவறு. என்றாலும் வாழ்வில் விரயமில்லை என்ற சட்டப்படி அதற்கும் பலனில்லாமல் போகாது.

- அளவுக்கு மீறி விஷயம் கொடுத்ததால் அடுத்தவர் வாழ்வு மலரும்.
- நல்ல எண்ணத்துடன் செய்த எந்தக் காரியத்திற்கும் நல்ல பலனும் வராமலிருப்பதில்லை என்பதால் இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது அந்த நல்ல பலன் கட்டாயம் வரும்.

○❖○

ஜீவிய மணி

குடும்பம் செழிக்க வேண்டும், அதற்காக உழைக்க முன்வருபவர் உடல் உழைப்பை உணர்வால் உயர்த்துகிறார். அறிவால் அது மினிரும்படி செய்கிறார். ஆன்மிக வாயிலினுள் நுழைந்தால் அதையே அமைதியாகச் செய்கிறார். பலன் கருதாமல் செய்கிறார். செய்யும் வேலை சிறப்பாக இருக்கும்படிச் செய்வது முறையென உணர்கிறார். உணர்வது பலிக்கும்.

செயலுக்கு ஆன்மிகப் பலன் உண்டு. நாடும் பலன் நல்ல முறையில் பல மடங்கு உயரும்.

இந்தியர் வாழ்விலுள்ள முரண்பாடுகள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

மூலம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி
விரிவாக்கம் மற்றும் சொற்பொழிவு: திரு. N. அசோகன்
சொற்பொழிவு ஆற்றிய தேதி: 15.08.2015

உலக அரசியல் அரங்கங்களில் காந்திஜியின் அஹி மைசையும், சத்தியாகிரகத்தையும் வலியுறுத்தும் நமது அரசு பயங்கர நாசம் விளைவிக்கும் அணுகுண்டுகளைத் தயாரித்து வைத்துள்ளது. காந்திஜியின் அஹி மைசையும் அணுகுண்டும் எப்படி ஒத்துப்போகும் என்ற கேள்வி அரசாங்கத்திற்கு எழவில்லை. நம் நாட்டு அரசாங்கத்திற்கு அந்தக் கேள்வி எழவில்லை என்பதால், வெளிநாட்டு அரசிற்கு அந்தக் கேள்வி எழாமல் இருக்குமா? அரசியல்வாதிகள் ஒருவர் விடாமல் ஊழலை ஒழிக்க வேண்டும் என்றுதான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அதே அரசியல்வாதிகள்தாம் தம் அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி அரசாங்க ஊழியர்களைத் தவறு செய்யச் சொல்கிறார்கள். எந்தவொரு அரசியல்வாதியாவது பணம் வாங்காமல், தவறான முறையில் சொத்து சேர்க்காமல், நாட்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்வதோடு தம்மை நிறுத்திக் கொண்டார்கள் என்றால், அவரை மற்ற அரசியல்வாதிகள் பிழைக்கத் தெரியாதவர் என்று கிண்டல் செய்கிறார்கள். கல்வி இந்நாட்டு மக்களின் பிறப்புபுரிமை என்று அரசாங்கம் முழங்குகிறது. இந்நாட்டு மக்களின் பிறப்புபுரிமை கல்வி என்று சொல்லும்போது நமக்கெல்லாம் என்ன தோன்றுகிறது? கல்வி குடிமக்களுக்கு இலவசமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று அரசு விரும்புவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அதேசமயத்தில் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் வாங்கும் capitation fees பற்றி அரசு எதுவும் செய்வதில்லை என்று பார்க்கும்போது இது மக்களுக்கு வியப்பாக உள்ளது. கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் அரசு பள்ளிகளில்தான் கல்வியின் தரம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது என்று புகார் எழுகிறது. ஆசிரியரும் சரி, மாணவரும் சரி எவரும் பள்ளிக்கு ஒழுங்காக வருவதில்லை. சில வகுப்புகளில் 4, 5 மாணவர்கள்தான் இருப்பார்கள். பள்ளிகளில் அடிப்படை வசதிகளே குறைந்து காணப்படுகின்றன என்றெல்லாம் புகார்கள் எழுந்தவண்ணமுள்ளன.

கல்வியின் அவசியத்தை அரசாங்கம் வலியுறுத்தும் பொழுது நமக்கு என்ன தோன்றுகிறது கல்வியின் தரம் உயர்வதை அரசு வரவேற்கிறது என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் நடப்பது என்ன? எல்லாப் பள்ளிகளிலும் நூறு சதவிகிதம் பாஸ் வாங்க வேண்டும் என்ற பெரிய மோகம் எழுந்துள்ளது. இதன் விளைவாக புரிகிறதோ, இல்லையோ பாடங்களை மனப்பாடம் செய்து கொண்டு மாணவர்கள் பரிட்சை எழுதுகிறார்கள். 500-க்கு 480 மார்க் ஒரு மாணவன் வாங்குகிறான் என்றால் அவன் பெரிய அறிவாளி என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவனுக்குச் சரியாக ஆங்கிலம்கூடப் பேசத் தெரியவில்லை. சரியாகக் கணக்குப்போட வரவில்லை என்பதை எல்லாம் பார்க்கும்-பொழுது வெறும் மனப்பாடம் செய்துதான் மாணவன் இந்த மார்க்கை வாங்கியுள்ளான் என்று நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

இந்தியா ஆன்மிகம் நிறைந்த நாடு என்று நாம் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். இப்படி ஆன்மிகம் நிறைந்த நாடு என்று கேள்விப்படுகின்ற வெளிநாட்டினர் அப்படிப்பட்ட நாட்டைக் காண வேண்டும் என்று ஆர்வமாக வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நம் நாட்டில் காணும் காட்சிகள் அவர்களை மிரண்டுபோகச் செய்கின்றன. அவர்கள் ஆன்மிகத்திற்கு நேர்த்திரான அசுத்தம், ஏழ்மை, ஊழல், பொய் ஏமாற்று வேலை போன்றவற்றைத்தான் நம் நாட்டினரிடம் பார்க்கிறார்கள். இது அவர்களுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தைத் தருகிறது. இந்த முரண்பாடு விஷயமாக வெளிநாட்டவர் எழுப்பும் கேள்விகளை நம் நாட்டவர் எழுப்புவதில்லை. ஏனென்றால், இவையெல்லாம் நமக்குப் பழகிப் போய்விட்டன. எப்படிச் சேற்றில் செந்தாமரை மலர்கிறதோ இப்படித்தான் இந்த ஏழ்மையிலும், அசுத்தத்திலும் ஆன்மிகம் மலர்ந்துள்ளது என்று நமக்கு நாமே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்கிறோம்.

6. அரசாங்கம் ஏழ்மை போக வேண்டும் என்று அறிவித்துள்ளது. ஆனால் அதேசமயத்தில் அந்த ஏழ்மையை அகற்றுவதற்காக ஏழை மக்களுக்கு இலவசங்களை அள்ளி வழங்குகிறது. இப்படி இலவசங்களை வழங்குவதில் நெடுங்காலக் கண்ணோட்டத்தில் ஏழ்மையை வளர்க்கும் என்ற அபாயம் உள்ளது. ஏழ்மையை

அகற்ற விரும்பும் அரசு ஏழ்மையை வளர்க்கும் அனுகுழறை-களைக் கையாள்வது முரண்பாடாக உள்ளது.

நிலநடுக்கம், வெள்ளம், பஞ்சம் போன்ற பேரிடர்களை நாடு சந்திக்கும்பொழுது அந்த ஆபத்துகளிலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்ற அரசாங்கம் தாராளமாக இலவசங்களை வழங்குவதுண்டு. அதாவது இலவச உணவு, மருத்துவ உதவி, ஆடைகள், தங்குமிடம் என்று இவற்றை எல்லாம் வழங்குவதுண்டு. ஆபத்துக் காலத்தில் இந்த உதவிகள் செய்வதை எவரும் தவறாக நினைப்பதில்லை. ஆனால் அந்த ஆபத்து விலகிய பின்னரும் இதையே தொடர்வது என்பது அறிவுக்கும் பொருத்தமான செயல்பாடு இல்லை. குழந்தை பருவத்தில் தாயார் குழந்தைக்கு ஊட்டி விடுவாள். குளிப்பாட்டி விடுவாள், ஆடை அணிவித்து விடுவாள். பள்ளிக்குத் தானே அழைத்துச் செல்வாள். இப்படி எல்லா உதவிகளையும் தானே முன்வந்து செய்வாள். ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுவரை இவ்வாறு செய்வது குழந்தைக்கு நல்லது. ஆனால் ஐந்து வயதிற்குமேல் நல்லதில்லை. பார்க்கின்ற மற்றவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். இந்திய அரசு இப்படித்தான் குடிமக்களிடம் நடந்து கொள்கிறது.

இந்தியா விடுதலையான காலத்தில் நாடு பொருளாதார நிலையில் உண்மையிலேயே மிகவும் பின்தங்கிதான் இருந்தது. அப்பொழுது வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் உள்ள மக்களை உயர்த்துவதற்கு அரசு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பொருத்தமாகத்தான் இருந்தன. அத்தகைய சலுகைகளை எல்லாம் ஒரு இருபது வருடத்தோடு நிறுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் அரசாங்கம் இந்த இருபது வருடங்களுக்குமேல் நிறுத்தாமல் சுதந்திரம் அடைந்து 68 ஆண்டுகள் ஆகிய பின்னும் சலுகை ராஜ்ஜியத்தைத் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. ஒருவர் நோயாளியாக இருக்கும் பொழுது கொடுக்கின்ற விசேஷ கவனத்தை அவர் குணம் அடைந்த பின்னும் எதிர்பார்த்தால், அதைத் தொடர்ந்து வழங்குவது அறிவுடைய செயல்பாடில்லை.

அமெரிக்கா அந்நாட்டிலுள்ள செவ்விந்தியர் மற்றும் நீக்ரோக்களை ஒரு காலத்தில் கொடுமைப்படுத்தியதற்குச் செய்யும் பரிகாரமாக அவர்களுக்கு எல்லாவிதமான இலவசங்களையும் வாரிவழங்கியது. அதன் விளைவு என்னவென்றால், Welfare allowance-ஆக மாதந்தோறும் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்த செவ்விந்தியர்களும், நீக்ரோக்களும் ஜாலியாக குடித்துவிட்டு வேலைக்கே செல்லாமல் வீணே பொழுதைக் கழிக்கின்றனர். குற்றவாளிகளாக கைது செய்யப்படுவார்கள் யார் அதிகம் என்று பார்த்தால், இப்படி வேலை செய்யாமல் கிடைக்கும் allowance-ஐ குடியில் செலவழிப்பவர்கள் தான் அதிகம் என்று தெரிகிறது. இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் allowance-ஐ நிறுத்தினால், பெரிய அளவில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறார்கள். தொடர்ந்து வழங்கிக் கொண்டிருந்தால், நாட்டில் இவர்கள் செய்யும் அராஜகம் அதிகமாகிறது. இப்படிக் கொடுக்குவும் முடியாமல், நிறுத்தவும் முடியாமல் ஏன் இந்தத் தலைவலியை வரவழைத்துக் கொண்டோம் என்று தெரியாமல், அமெரிக்க அரசு ஸ்தம்பித்து நிற்கிறது. இலவசங்களைக் கொடுப்பதை பொறுத்த மட்டில் அரசு தான் பெருந்தன்மையாக இருப்பதாக நினைக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் இலவசமாகப் பெறுவது எல்லாம் விரயமாகித்தான் போகிறது. குடிசை மாற்று வாரியத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வீடில்லாதவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் நோக்கத்தோடு இந்த வீடுகள் கட்டப்பட்டன. ஆனால் ஒதுக்கப்பட்ட வீடுகளில் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலோர் வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு, அவர்கள் முன்பிருந்த இடத்திலேயே வாழ்கின்றனர். ஏழை மக்களுக்கு வருடம்தோறும் வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தில் அரசாங்கம் மகாத்மாகாந்தி ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம் என்று ஒன்றைத் தொடர்கியது. அதன் விளைவு விவசாயத்திற்கு ஆட்களே கிடைப்பதில்லை என்ற நிலை உருவாயிற்று. ஊரக வளர்ச்சி திட்டத்தில் வேலைக்குச் செல்பவர்கள் அந்த வேலையை ஒழுங்காக செய்வதுமில்லை. பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு மரியாதைக்காக இரண்டு மூன்று மணி நேரம் வேலை செய்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்துவிடுகின்றனர். இவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தில் ரூ.15 முதல்

20 வரை இந்த வேலையை இவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக உள்ள ஊராட்சி தலைவர்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். கூலித் தொழிலாளிகள் வேலைக்கு வர மறுப்பதால், அதிக கூலி கொடுத்து ஆட்களை அழைக்க வேண்டியதாயிற்று. இதன் நேரடி விளைவு விவசாயிகள் அவர்கள் பயிரிடும் காய்கறிகளின் விலையை உயர்த்திவிடுகிறார்கள். இதைவிட மோசம் என்ன வென்றால் விவசாயமே செய்ய முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விலை நிலங்களை எல்லாம் பிளாட் போட்டு மனைகளாக விற்றுக்கொண்டுள்ளனர். புதுவை, கடலூர் நெடுஞ்சாலை 15, 20 வருடங்களுக்குமுன் பச்சைப்பாசேல் என்று நெல் வயல்களாகக் காட்சியளித்தது. இப்போது அதே நெல் வயல்கள் எல்லாம் பிளாட்டுகளாக மாறி விற்பனைக்குக் காத்திருக்கின்றன. இந்த நிலை எப்படி வந்தது என்று பார்த்தால், விவசாயிகள் பின்வருமாறுதான் கூறுகிறார்கள். ஊரக வளர்ச்சித் திட்டத்தால் நாங்கள் கொடுக்கும் வேலைக்கு ஆட்கள் வருவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் தினக்கூலியை அதிக அளவில் கேட்கின்றனர். மதியம் 12 மணிக்குமேல் எவரும் வேலை செய்ய மறுக்கிறார்கள். மதியம் வரை செய்யும் வேலைக்கே 350/-, 400/- ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இப்படி அதிக கூலி கொடுத்துச் செய்யும் விவசாயத்தில் லாபம் அதிகம் பார்க்க முடிவதில்லை. இந்த நிலையில் மனையாக மாற்றிவிட்டால் நல்ல லாபம் கிடைக்கும் என்று தெரியும்போது நாங்கள் பேசாமல் அதற்கு மாறிவிட்டோம் என்று கூறுகிறார்கள். அரசு செய்யும் அடுத்த பெரிய தவறு விவசாயத்திற்கு இலவசமாக மின்சாரம் தருவது. மின்சாரம் இலவசமாகக் கிடைக்கிறது என்று அறிந்தவுடன் ஆளாங்குக்கு பம்ப் செட்டோட்டு நீரை இறைக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். இதன் விளைவு என்னவென்றால், நிலத்தடி நீர் கணிசமாக குறைந்து விட்டது. 30, 40, அடிகளில் கிடைத்த நீர் இப்போது 110, 120 அடி ஆழத்திற்குப் போய்விட்டது. கடலோர மாவட்டங்களில் நிலத்தடி நீர் குறையும்போது அதை ஈடு செய்யும் வகையில் கடல்நீர் நிலத்தடி நீர் உள்ள இடத்தில் எல்லாம் புக ஆரம்பித்துவிடுகிறது. இதனால், விவசாயத்திற்கு இறைக்கும் நீரெல்லாம் உப்புக் கரிக்கிறது. இது ஒருபறமிருக்க மின் விநியோகம்

இலவசமாகிவிட்டதால், மின் உற்பத்தியைப் பெருக்கவோ, மின் விநியோகத்தை அதிகரிக்கவோ தேவையான முதலீடே கிடைக்காமல், அரசு கண்டுகொள்ளாமல் உள்ளது. இதன் நேரடி விளைவு மின் தேவை அதிகமாகி மின் உற்பத்தி குறைந்து ஒவ்வொரு வருடமும் தமிழகம் மின்பற்றாக்குறையால் மிகவும் அவதிப்பட்டு வருகிறது.

ஆனால் இதற்கு நேரதிரான நிலைமை குஜராத் மாநிலத்தில் நிலவுகிறது. அங்கே எதுவுமே இலவசமில்லை. எதுவாக இருந்தாலும் விலை கொடுத்துதான் வாங்க வேண்டும். 15 வருடங்களுக்குமுன் தொழில் நிமித்தமாக குஜராத்திற்கு ஒரு அன்பர் சென்றிருந்தார். விவசாயிகள் எல்லாம் foreign model கார்கள் வைத்திருப்பதைக் கண்டு அசந்து போனார். 10, 15 ஏக்கர் வைத்துள்ள விவசாயிகள் எல்லாம். 40, 50 லட்சம் பெறுமானமுள்ள கார்களை வைத்துள்ளனரே இது எப்படி என்று ஆச்சரியப்பட்டார். தமிழத்தில் foreign model கார்கள் எல்லாம் அரிதாகத்தான் கண்ணில்லபடும். ஷோ ரூமிற்கே ஒரு நாளைக்கு ஏழு, எட்டு பேர்கள்தான் கஸ்டமர்கள் வருவார்கள். பெரும் பண்ணையார்கள் foreign model கார் வைத்திருந்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் இடைநிலை விவசாயிகளே சர்வ சாதாரணமாக foreign model கார்களை வைத்துள்ளனர். இவையெல்லாம் கவனித்த அந்த அன்பர் அரசு எதையுமே இலவசமாகக் கொடுக்க மறுப்பதால், விவசாயிகள் சொந்த உழைப்பையே நம்பி செயல்படுவதால், இந்தளவிற்குச் சுபிட்சம் அடைந்துள்ளார்கள் என்று புரிந்து கொண்டார். இதையெல்லாம் வைத்துப்பார்க்கும்போது நெடுங்காலக் கண்ணோட்டத்தில் இலவசங்கள் நாட்டின் சுபிட்சத்தைக் கெடுக்கும் என்று புரிந்துகொண்டு அரசாங்கமும் சரி, மக்களும் சரி இலவசங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுவது நல்லது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

(தொடரும்)

ஒத்துக்கொலை

நிதானம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

கிருஷ்ணன் - கண்ணனை - சிஷ்யனாகப் பெற்றவர் அவன் சிஷ்யனில்லை குரு எனக் கண்டார் என்பது “தோற்றேன் என்றபொழுதே வென்றாய்” என்ற பாரதி பாடல் விளக்குகிறது. ஆன்மிக ஞானத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் இது ஒன்று. திரெளபதியின் மானத்தைப் பாண்டவர்களால் காக்க முடிய-வில்லை என்றால் பெண்ணின் கற்பைச் சமூக நியதி காப்பாற்றாது எனப் பொருள். சமூகம் பெண்ணை ஆன்மிகத்தில் விலக்கியது. சொத்துரிமையை மறுத்தது. அவளை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் அவளிடம் சொல்லும் பொய் பொய்யாகாது என்றது. நீதி, நியாயத்திற்கு அவள் அருக்கையில்லை. பணி செய்து கிடப்பதே அவள் கடன், எந்தவித உரிமையையும் நினைக்கும் இடம் அவளுக்கு சமூகம் தரவில்லை. அவள் மானத்தைக் காப்பாற்றியவர் கிருஷ்ண பரமாத்மா. அதுவே பாரத யுத்தம் சூட்சமாக வெல்லப்பட்ட நேரம். கணவர்களும், பிதாமகனும், அரசனும், ஆச்சாரியர்களும் கைவிட்ட நேரம் திரெளபதி நிதானத்தைக் கைவிடவில்லை. அது தெய்வீக மனத்திற்குரிய நிதானம். அவள் கற்பைக் காப்பாற்றியது, போரை வென்றது. இன்று இந்தியாவில் ராமன், கிருஷ்ணன், சிவன், விஷ்ணுவைவிட எல்லாக் கிராமங்களிலும் தவறாது வழிபடும் தெய்வம் திரெளபதி, தீமிதி விழா அவளுக்குரியது.

மௌனம் முடிவானதல்ல என்பதைப் போல் நிதானமும் முடிவானதல்ல. முடிவு மூலம், கிருஷ்டியில் முடிவு மூலமல்ல, மூலம் முழுவதும் வெளிப்படும் அம்சம் - Sincerity உண்மை. நன்றி அப்படிப்பட்டவை. இதுவரை நாம் பெற்றவற்றிற்கு முழு நன்றி செலுத்தினால் நமக்குப் பிரார்த்தனை செய்யும் அவசியம் எழாது. நல்லது நடந்தால் சந்தோஷம் எழும். பாரமான விஷயம் நல்லதால் விலகினால் நிம்மதி வரும். நன்றி இயல்பாக எழாது. நல்லதைச் செய்தவர் மீது நன்றி எழாது. அன்னை செய்வதை

அறிவது சிரமம். எனவே நன்றிக்கு இடமிருக்காது. Sincerity என்பது (attitude) நோக்கம். நன்றி, உணர்ச்சி. ஆணை நாடும் பெண் அவள் விருப்பம் பூர்த்தியானால் கருத்துரிப்பாள். அவன் நினைவு வாராது. விருப்பம் பூர்த்தியானால் ஆண் அவளைத் தள்ளிப்படு என்பான். உலகில் மனிதன் பெற்ற ஒரே இன்பம் என அன்னை கூறும் ஆணும் பெண்ணும் அடுத்தவரை விலக்கினால், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் செயல்படும் அன்னையை அவனால் நினைக்க முடியுமா? நினைத்தால் உண்மையாக உணர்ந்து நன்றி எழுமா? நன்றியெழுவது யோகம் சிற்திப்பது. பகவானைக் காணும் முன்னரே வீட்டைக் காட்டியவருக்கு மாதம்தோறும் நன்றி கூறி அன்னை எழுதி காணிக்கை அனுப்பினார். நன்றி கூறுவதில் உலகில் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டு அது.

சாவித்ரி சத்தியவான் மரணத்தில் நிதானமிழக்கவில்லை. மரணம் தோற்றது. Morris Goodman விமானத்திலிருந்து விழுந்து இருபத்தி நான்கு மணியில் உயிர் போகும் என டாக்டர்கள் சொல்லியின் அவர் நம்பிக்கையையோ, நிதானத்தையோ இழக்கவில்லை. ஆறாவது மாதம் உயிர் பிழைத்து எழுந்து இருபது ஆண்டாக சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுகிறார். பெண்சிலீன் ஷாக்கால் உடல் உயிரை இழப்பதைக் கண்டும் நிதானத்தை இழக்காதவர் உயிர் பிழைத்தார். 1956-க்குமுன் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளில்லை. நிதானம் ஆத்மா பெறும் தெளிவு. ஆத்ம ஞானம் மனதில் நம்பிக்கையாக எழுகிறது. நம்பிக்கை தெளிவற்ற அறிவு. தெளிவற்ற அறிவு தெளிவு பெறுவதை இருவகையாகக் கூறலாம். 1) ஆத்ம ஞானம் மனத்தில் அறிவாவது, 2) ஆழ்மன ஞானம் (Subconscious) மனத்தில் ஞானமாவது. இரண்டும் வெவ்வேறு வகையானவை. ஒன்று மேலிருந்து வருவது. அடுத்தது கீழிருந்து வருவது. மரணம் வரும்பொழுதும், சொத்து ஆழியும் பொழுதும், நல்ல பெயர் போகும் பொழுதும், செய்த வேலையை இழக்கும் பொழுதும், உள்ள நண்பனின்மீது நம்பிக்கை இழக்கும் பொழுதும் இதுபோன்ற பத்து அல்லது இருபது நிலைகளில் நிதானம் நிலைகுலையும். நிதானத்தை இழக்காதவர் வெற்றி

பெறுவார். தோல்வியடைந்தாலும் உரிய காலத்தில் உள்ளதைவிட உயர்ந்ததைப் பெறுவார். குருக்கள் மகஞ்சையை நல்லெலன்னைம் செயல்பட நிதானம் தேவை. ஷார்லெட்டின் நல்ல எண்ணைம் ஜேனுக்கும் எலிசபெத்திற்கும் பலிக்க அவளுக்கே பெரும் நிதானம் தேவை. குரிய மண்டலம் வேகமாக சுழன்றாலும், நமக்கு அசைவற்றிருப்பது போல் தெரிவது வேகம் பெற்ற நிதானம். நிதானம் என்ற அடிப்படையின்றி வேகமும் எழு முடியாது. தமஸ் என்பது சோம்பேறித்தனம். இது உள்ளவர்க்கு வழியில்லை. சோம்பேறி சோம்பேறியாயிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிந்து இறப்பதைத் தவிர வழியில்லை. அதுவும் அன்னை சூழலில் சுற்று மாறுபடும். பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஒருவர் முழுச்-சோம்பேறியாக இருந்தார். அவர் தன் சோம்பேறித்தனத்தை ஆன்மிகச் சாந்தம் என்று கொண்டார். ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் முக்கிய நாட்களில் வரும் இடமாதலால் காணபவரெல்லாம் என்ன செய்கிறீர்கள் எனக் கேட்பார்கள். நான் இங்கே இருக்கிறேன் என்பார். அனைவரும் கேலியாகச் சிரிப்பார்கள். அவருக்குச் சொராண்ணயிருப்பதில்லை. அவரே போக முடிவு செய்தார். அன்னை அவருக்கு எல்லா வசதிகளும் உள்ள இடத்தை ஆயுள் முழுவதும் அனுபவிக்கக் கொடுத்தார். ஆனால் அவரே அவருடைய எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டும். தரை பெருக்குவது, பாத்திரம் துலக்குவது, துணி துவைப்பது, சமையல் செய்வது ஆகியவை அவர் செய்ய வேண்டிய வேலைகள். தனக்கும் சிலசமயம் பிறர்க்கும் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ள இடம். இதைக் கண்டு எரிச்சல் படவோ, அவருக்கு வந்த தண்டனையை “வேண்டும்” என நினைக்கும் உரிமையோ அன்பனுக்கில்லை. நினைத்தால் கரண்ட் நிற்கும். நம்மிடம் வந்து அடுத்தவரைப்பற்றிக் குறை சொன்னால் அவருக்கு நிதானமில்லை, இருந்தால் குறை சொல்ல மாட்டார் என நினைத்து “குறை சொல்லாதே” என நாம் கூறும்பொழுது, ‘நாம் அதைக் கூறக் கூடாது, கூறுவது நமக்கு நிதானமில்லை என்று காட்டுகிறது’ எனப் புரிவதில்லை. I.C.S.-இல் எட்டு பேர்கள் எடுக்கும் காலத்தில் எட்டாவதாக

வந்தவர் செய்தி கேட்டுப் பரவசமானார். கைக்கு எட்டிற்று. ஒன்பதாம் மாணவன் சிபாரிசால் ஒன்பதை எட்டாக்கி எட்டாவதாக வந்தவர்க்கு இல்லையெனச் செய்தான். வாழ்நாள் முழுவதும் மன வேதனைப்பட்டு மகனைத் தயாரித்து எழுதச் சொன்னபொழுது நூற்று நாற்பது பேரை எடுத்தார்கள். மகன் மூன்றாவதாக வந்தான். இவருக்கு இழைக்கப்பட்டது அநியாயம். வாழ்வின் கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் இவருக்கு திறமையால் வந்த வெற்றி அந்தஸ்தில்லாததால் போய்விட்டது. அந்த அந்தஸ்து பெற ஒரு தலைமுறையாயிற்று. அன்பர்க்கட்கு இதுபோன்ற சந்தர்ப்பம் ஏராளமாக வருகிறது. பெரும்பாலோர் சும்மாயிருந்து விடுகிறார்கள். அவர்களில் பலருக்குச் சூழல் பலன் தரும். சமர்ப்பணத்தை நாடும் அன்பர்க்கட்குச் சமர்ப்பணம் அந்தஸ்தைக் கொடுக்கும். சமர்ப்பணத்தை நினைவு கூர நிதானம் தேவை. அது அன்னை நிதானம். எந்த நேரமும் அன்னையை மறக்காத மனநிலை அன்னை நிதானமாகும்.

இந்த ஊருக்கு என்னையறியாமல் எது வரும், எது வருவதானாலும் அது நான் கொண்டு வந்ததாக இருக்கும். எது வந்தாலும் அது எனக்கு மட்டும். எது வருவதானாலும் அது முதலில் எனக்கு. நான் பார்த்து அதை ஒருவருக்குக் கொடுத்தாலன்றி அவருக்கு அது இல்லை. எது வந்தாலும் அது என் வரை வராது. எனக்கும் வரும் என்பது நம்ப முடியாத ஆச்சரியம். எனக்கு அதுபோன்ற விஷயம் வந்தால் ஒருவர் தவறாமல் அனைவருக்கும் வந்து விட்டது எனப் பொருள். எனக்கே அது கொடுக்கப்பட்டால் அது எல்லோருக்கும் இல்லையெனவாகும் என ஊரில் பல நிலைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு நிலையிலும் பெற வேண்டிய நிதானம் ஒன்றுண்டு. இழக்கும் நிதானமும் ஒன்றுண்டு. நிதானத்தின் பலவேறு அம்சங்களை ஆராய்வோம். காண வேண்டியவை இவை. நல்ல பெயர் எடுக்கத் துடிப்பதும், நல்ல பெயரை இழக்கத் துடிப்பதும் மனித சுபாவம். பிறருக்கு நல்ல பெயர் வர பாடுபடுவதும், பிறர் நல்ல பெயரை அழிக்கப் பாடுபடுவதும் சுபாவம். நாம் பெரு முயற்சியால் பெருந்தியாகம் செய்து வளரும்பொழுது எதிரி எதுவும் செய்யாமல் நமக்குச் சமமாக அவன் விஷயத்தில்

அதிகமாக வளர்வதும் வாழ்க்கையின் அம்சமாகும். முயற்சியால் நிதானம் பெறலாம். உடலுழைப்பு முதல் நிலை முயற்சி. ஆர்வமாக செயல்படுவது அடுத்த நிலை முயற்சி. மனம் புரிந்துகொண்டு விரும்பி ஏங்குவது மனத்தின் முயற்சி. ஆத்மாவின் முயற்சி அமைதியானது. ஆத்மாவின் அமைதியான முயற்சிக்கு நிதானம் எனப் பெயர். குழந்தைகட்டு அப்பம் தினமும் வழங்கும்பொழுது போட்டி போட்டு முந்துவது வழக்கம். ஒரு குழந்தை தினமும் பொறுமையாக இருந்து கடைசியில் பெற்றுக் கொள்ளும். ஒரு நாள் கடைசி அப்பத்தில் பொற்காச வைத்தார்கள். அது அவசரப்பட்ட குழந்தைகட்கில்லை. நிதானமான குழந்தை பெற்றது. இராணுவத்தில் ஆள் எடுக்க வந்தவர்கள் வரிசையாக நின்றார்கள். சார்ஜீஜன்ட் அனைவரையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தபொழுது ஒரு இளைஞரை புறங்கையால் மார்பில் அறைந்தார். இளைஞர் நிலையிழந்து திரும்பி அடிக்காத குறையாகத் திணநினொன். அவனை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்தனர். தாயாதி அநியாயமாகப் பறித்துக் கொண்டு போனது நாற்பது வருஷத்திற்குமுன் என்றாலும், இன்றும் ஒரு நாளைக்கு பத்து தரம் அதை எதிர்பார்ப்பது மனம். அவருக்கு நிதானம் வேண்டும் என அவரிடம் கூற முடியாது. எக்காரணத்தாலோ - மறதி, விரக்தி, அறிவு, அனுபவம், காலம் - நிதானம் வந்தால் சொத்து திரும்பி வரும். வாழ்க்கையின் சட்டங்களை ஒரு விஷயத்தில் பூரணமாக அறிய முயன்றால் வரும் நிதானம் பூரண யோக நிதானமாகும். பெரிய குடும்பங்களில் யாரோ ஒரு பெண்ணுக்கு இது அவரறிந்தோ அறியாமலோ அமையும். அது மூன்று, நான்கு தலைமுறைகளுக்கு தொடர்ந்து வரும். வரும்பொழுது வளர்வதும் உண்டு தேய்வதும் உண்டு. அப்படிப்பட்டவருடைய பழக்கம்: எதையும் எவரையும் கேட்காதது. இருக்குமிடம் தேடி வருவதை அன்புடன் ஏற்பது. முயற்சி முழுப்பலன் தரும். அது நம் நிலையில் பலிக்கும். ஊருக்கு அயராது சேவை செய்பவன் அப்படி MLA ஆவான். முயற்சியை மனதில் மட்டும் செய்பவனை மத்திய மந்திரியாக அழைப்பார்கள். தானே வரும் நிதானம் நிதானத்தில் சிறந்தது. நான் விரும்பியவளாலும் நீ

பிறன் மனைவி என்பதால் ஆயிரம் மைல்கள் பின்தொடர்ந்த பின்னும் உன்னைத் தீண்ட மாட்டேன் என்ற நிதானம் அவன் இலட்சியத்தை, துரையைக் கொல்லும் இலட்சியத்தைப் பூர்த்தி செய்தது. ஏகபத்தினி விரதமிருந்த இராமன் மனைவியைப் பறிகொடுத்தான். பிறர் மனைவியைத் தீண்டாத விரதம் மேற்கொண்டவனுக்குத் தன் இலட்சியம் பூர்த்தியாயிற்று. இலட்சியம், கொள்கை, அபிப்பிராயம், நோக்கம், எண்ணம், உறுதி ஆகியவை பலதரத்தவை, பல நிலைகளில் உள்ளவை. வாழ்வை அறிய மனிதன் தன்னை அறிய வேண்டும். தன்னையறிய வாழ்வையறிய வேண்டும். வாழ்வையும் தன்னையும் அறிபவனுக்கு நிதானம் உண்டு.

பல தலைமுறைகளாக கூலி வேலை செய்பவருண்டு. அந்த வேலை கிடைத்து உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்பது உண்டு. பல தலைமுறைகளாக அரச வாழ்வு வாழ்பவருண்டு. இந்த நிலைகளை எய்த அவர் நெடுநாள் முயல்வர். எவரும் மேலிருந்து கீழ்றங்க விரும்புவதில்லை. மேலே உயர இரு லிமிட்டேஷன் உண்டு. 1) சமூகத்தின் அனுமதி, 2) உள்ளுணர்வு. சமூகம் தாழ்ந்தவனை உயர அனுமதிக்காது. தனக்கு உபயோகமானால் அனுமதிக்கும். மேடையில் நிற்க பயப்படுவது போல் பெரும் உயர்வை ஏற்க சிறு மனம் நடுங்கும். இவை பலிக்க பல ஜென்மங்களாகும். இவர்கள் அனைவரும் பல ஜென்மப் பலன் பெற்றவர் என அன்னை தன்னிடம் வருபவர்களைப்பற்றிக் கூறுவது. சமூக முன்னேற்றம் எவ்வளவு கடினம் என அறியவேண்டுமானால் 1560 முதல் 1660 வரை அமெரிக்கர் பட்ட பாட்டைப் பார்த்தால் தெரியும். மனிதன் மிருகமாகி உழைத்தான், அலைந்தான், தன்னை இழந்தான், உயிரை இழந்தான். பின்வரும் தலைமுறைகள் செழிக்க வேண்டி அவன் செய்தது. சிக்காகோ எனில் கொள்ளைக் கூட்டத்தார் என 1900 வரை பிரபலமாயிற்று. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் சாதிப்பதை நான்கு நூற்றாண்டில் சாதிக்க மனிதன் பட்டபாடு அது. பிரான்ஸில் பிரபுக்களை அழித்து 10 ஆண்டுகள் வரை நிர்வாகம் உருவாகவில்லை. நெப்போலியன் பிரான்ஸைச் சேர்ந்தவனில்லை.

நெப்போலியன் விடுதி. பெருங்காரியங்களைக் குறுகிய காலத்தில் முடித்து servdom அடிமை வாழ்வை ஜோர்ப்பா முழுவதும் அழித்து மீண்டும் சக்ரவர்த்தியாக விரும்பினான். அவன் சகாப்தம் அத்துடன் முடிந்தது. 1977-இல் ரஷ்யாவில் பெரும் புரட்சி எழுந்தது. அங்கு தொழிலாளர்களோ இல்லை. பண்ணை அடிமைகட்கு புரட்சி கொண்டு வந்த சுதந்திரம் (mass killing) பெருவாரியாக மக்களை சுட்டு வீழ்த்துவதாக அமைந்தது. நாடு கட்டுப்பாட்டால் தொழிலில் முன்னேறியது. மனிதன் பறிபோனான். மனிதன் தானே முன்னேற வேண்டும். பிறர் அவனை முன்னேற்ற முடியாது. ஆயுதப் போராட்டமின்றி இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. போர்ச் சேதம் இங்கு வரவில்லை. சுதந்திரம் மாணவர், தொழிலாளர் ஆர்ப்பாட்டமாகி, கொடுமையாகி 20 ஆண்டுகள் தொழிலையும், கல்வியையும் நக்கியது! இலட்சியவாதிகள் மனிதனை முன்னேற வற்புறுத்த முடியாது. அவன் தானே முன்னேற விரும்பினால் முன்னேறுவான். பசுமைப் புரட்சியில் தான் வளர விவசாயி உழைத்தான். அதன் பலன் அவன் அகத்திலும் புறத்திலும் வளர்ந்தான். மார்க்கெட்டுக்குச் சுதந்திரம் வந்தபின் மார்க்கெட் வளர்ந்து மனை விலை ஆகாயத்தை எட்டியது. நிதானம் இலட்சியவாதிக்கும், சமூகத்திற்கும், சர்க்காருக்கும் தேவை. அந்த நிதானம் மனிதனை வளர அனுமதிக்கும். இக்கட்டுரையில் பல விஷயங்களை மீண்டும் மீண்டும் எழுதுகிறேன். ஒரு விஷயத்தில் பல அம்சங்கள் உண்டு. ஒரு தரம் எழுதினால் ஒர் அம்சமே வெளிவரும். அதனால் பலமுறை பல அம்சங்கள் வெளிவர வேண்டி அப்படி எழுத வேண்டி வருகிறது. ஒரே அம்சத்தின் மூலம் வாழ்வின் எல்லா முக்கியத்துவமும் வெளி வர முடியும். காதலை அப்படிக் கருதி ஆயிரக்கணக்கான இலக்கியங்கள் வெளிவந்துள்ளன. காதல் தன்னை இன்னும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தவில்லை. ரோமியோ ஜூலியட் சோக நாடகம். சீதை வாழ்வில் இராமன் குறை கண்டுவிட்டான். ஹெலன் சிறை எடுக்கப்பட்டாள். முழுவதும் காதல், வாழ்விலும் மனத்திலும் பலித்து romance-ஆன

இலக்கியம் இதுவரை எழவில்லை. பூர் அரவிந்தர் எழுதிய நாடகமே முதலில் அந்தத் தகுதி பெற்றது.

மனத்திற்குரியது, ஆத்மாவுக்குரியது, ஜீவனுக்குரியது, சரணடைந்த ஜீவனுக்குரியது என பல கட்டங்களில் நிதானம் உண்டு. பதம், பக்குவம், இதம், இங்கிதம், பவித்திரம் ஆகியவை நிதானத்தின் அம்சங்கள். அம்சம் எனில் பகுதி. அம்சத்திற்கும் முழுமைக்கும் உள்ள தொடர்பை அறிவு பெற்றால் நிதானம் அதிகமாக விளங்கும். இதை முயற்சியால் கீழிருந்தும், அருளால் மேலிருந்தும் பெறலாம். முயற்சி அறிவுக்குரியது, பொறாமைக்குரியது, அனுபவத்திற்குரியது, வயதால் பெறும் அனுபவம், சிந்தனையால் பெறும் அனுபவம், உலக அனுபவம், பிரபஞ்ச அனுபவம், அதைக் கடந்த அனுபவம், யோகானுபவம் என ஆயிரம் உண்டு. முயற்சியின் பல ஏபங்களில் அனுபவ மூலம் நிதானம் பெறும் மாற்றங்கள் மனம் அறிவதாலும் கற்பனையாலும், காலத்தாலும் பெறுவதை அறிவது முயற்சி. முயற்சி தருவது சம்பளம். அருள் தருவது கம்பெனி இலாபம். நிதானத்தை நிலையாகப் பெற மனம் விழைவது, முடிவு செய்வது யோக பாக்கியம். பாக்கியம் பாக்கியமாகவே இருப்பது வழக்கம். பலனாவது அரிபொருள். காய்க்காத மரம் போன்றது. பாக்கியம் மனிதனுக்குரியது. அருள் ஆண்டவன் தருவது. அவன்றி அனுவும் அசையாது என்ற ஞானம் நிதானம் பெறும். கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்ட அருள் தேவை, நிதானம் போதாது. நிதானம் நித்ய மங்களம். நிதானம் வந்தால் சண்டிகேசியான மனைவி சகதர்மணியாவாள். மரணம் வாழ்வில் பெரியது. நிதானம் முழுவதும் அழியும் நேரம், அழிவது நிதானமில்லை. மரணத்தில் வளர்வது நிதானம். வளரும் நிதானம் மரணத்தைத் தீண்ட அனுமதிக்காது. நிதானம் முடிவானதல்ல. மென்னமே முடிவானதல்ல என்பது போல் நிதானமும் முடிவன்று. Sincerity, நன்றி நிதானம் பெற உதவும். நிதானம் எரிச்சலை இனிமையாக உணரும். நிதானமும் தானே வரும்வரை காத்திருப்பது நிதானத்திற்குரிய மனநிலை. கட்டுரையின் கருத்துகளை மீண்டும் ஒரு முறை இங்கு எழுதுகிறேன். முடிவாக நிதானம் வரும்வரை பொறுத்திருக்கும்

நிதானம் தேவை என்று முடிக்கிறேன். கட்டுரையில் வந்த சிலவற்றை மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

- நிதானம் தானத்தில் சிறந்தது.
- இதம், இங்கிதம், பதம், பக்குவம், பவித்திரம் ஆகியவை நிதானத்தின் பகுதிகள்.
- பகுதிகள் வளர்ந்து முழுமையாகி நிதானத்தை அறிய முயன்றால் அறியலாம்.
- அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் நிதானமுடையது.
- நஞ்சன்டமைபவர் உயிர் நிதானமுடையவர்.
- பிள்ளையைக் கறி சமைத்தவர் மனத்தில் நிதானம் பெற்றவர்.
- கணவன் கொடுத்த விஷத்தை அருந்தியவள் ஆக்ம நிதானமுடையவள்.
- கணவர்கள் கைவிட்டபின் கிருஷ்ணனை அழைத்தவள் நிதானம் Overmind-க்குரியது.
- திருமூர்த்திகளை குழந்தையாக்கியவள் நிதானம் Supreme-ஐ எட்டியது.

இவை அன்பர் வாழ்வில் எழுவதை இக்கட்டுரை சுட்டிக் காட்டுமானால் எழுதிய பலன் எழும்.

(முற்றும்)

ஏஃஜெஸ்ஃ

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

எந்த ரூபத்தில் எழுந்தாலும் உயர்ந்தவையின் உயர்வை தோற்றுத்தைக் கருதாது ஏற்பது நல்லது. இக்கருத்தின் மையமானது மனிதாபிமானம். அழிப்படையில் மனிதனைப் புறக்கணிப்பது மனித சபாவம். ஞானம் வளர்ந்தால் உடன் வளர்வது அகந்தை. அது சங்கரருக்கும், இராமானுஜருக்கும் வந்ததால் இறைவன் சண்டாளனாக வந்து ஞானத்தைவிட மனிதன் முக்கியம், மனிதனின் முக்கியத்தை அறியும் ஞானம் இறைவனை சித்திப்பதைவிட முக்கியம் என இறைவன் இந்த இரு பெரியவர்க்கு உணர்த்தினார். குள்ளச்சாமி பகவான் அறையுள் நுழைந்து சு கப்பை கவிழ்த்துக் காட்டியது. பழையதைப் போற்றும்வரை, பழைய ஞானத்தின் புற உருவத்தைப் போற்றும்வரை புதிய ஞானம் வாராது என்பதாகும்.

**அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில்
அன்னையின் பிரத்யடசம்**
(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

தலைமீது அன்னையின் சாந்தி (Mother's Force) மழையாகப் பொழிவது போல கற்பனை செய்தால், அதனால் உடல் நிறைவதாகவும், நோயற்ற இடத்தில் சாந்தி அதிகமாகச் சேர்வதாகவும் கற்பனை செய்தால் நோய் குணமடையும். மூச்சுத்தினாறல் உள்ளவர் இம்முறையைக் கையாண்டு வியாதி போன்னின், அருவிபோல் தன் முயற்சி இல்லாமல் சாந்தம் தலைமேல் நிற்காமல் கொட்டி ஒரு சித்தி ஆகிவிட்டது. (Arthritis) சுமார் 80 வயதில் மூட்டுக்கு மூட்டு வலி எடுத்து அளவுகடந்து தொந்தரவு வந்தபின், டாக்டர் கொடுத்த மருந்துடன் இந்த முறையையும் பின்பற்றியவர் முழுவதுமாகச் சில மாதங்களில் குணமானார். மயக்கம், வலிப்பு (fits) வந்த இளைசூருக்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு டாக்டர் மருந்து எழுதிக் கொடுத்தபின் இந்தமுறை பூரண குணம் அளித்ததால், மருந்தை விட்டு விடலாமா, தொடருவதா என்ற ஜயம் ஏற்பட்டது. குணம் மருந்தால் வரவில்லை; சாந்தியால் வந்தது. மருந்து அவருடைய நம்பிக்கைக்காகச் சாப்பிட்டது. மருந்து குறுக்கே வந்திரா-விட்டால் இன்னும் சீக்கிரமாகக் குணமாகி யிருக்கும். மருந்தின்மீது நம்பிக்கையிருக்கும்வரை அதை விட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று சொன்னேன். உள்ளே வந்த சாந்தி, வியாதியைக் குணப்படுத்தியதுடன் அவர் தேட முனையாத நேரத்தில் ஒரு நல்ல வேலையையும் வாங்கிக் கொடுத்தது.

ஆசிரமத்தில் 2 மாதமாக தங்கியிருந்த அமெரிக்கர் தம் முதுகில் சுளுக்குப்போல் (sprain) வலிக்கிறதென்றார். தலைமீது சாந்தம் விழுந்து, அது உடலின் வழியாக வலியிருக்கும் இடத்தை அடைந்து, அங்கே சேர்வது போல் நினைத்தால் வலி கரையும் என்று சொன்னேன். அவர் மறுநாள் திரும்பி வந்து நீங்கள் சொன்னபடியே செய்தேன்; சாந்தம் வரவில்லை;

விட்டுவிட்டேன். தானே, பிறகு கொஞ்சம் சாந்தம் வந்தது போலிருந்தது. ஆனால் வலி குறையவில்லை என்றார். அப்படியானால் மருந்து சாப்பிடுங்கள் என்றேன். மறுநாள் வந்தார். நான் மருந்து சாப்பிடவில்லை. ஆசிரமத்தில் சினிமா பார்க்கப் போனேன். பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தலை சில என்றிருந்தது; புரியவில்லை. உடல் எல்லாம் ‘சில’ என்று குளிர்வதைப் போலிருந்தது. முதுகில் எதுவோ ஒடுவைதைப்போல் உணர்வு ஏற்பட்டது. வலி இருக்கும் இடத்திற்குள் ஏதோ சென்று நிரம்புவதைப் போல் இருந்தது; ‘மடுக்’ என்ற சப்தம் கேட்டது. வலி திடீரென மறைந்து விட்டது என்றார். அவருக்கு சாந்தியை அழைக்கும் திறன் இல்லை. அவர் அழைத்தார், அது வரவில்லை. தன்னை மறந்திருந்த நேரம் அதுவாக வந்து வலியை விலக்கிவிட்டது.

எந்தப் பாகத்தில் வியாதி இருக்கின்றதோ அங்குச் சாந்தி சேர்வதைப் போல் நினைத்தால், அது சேர்வது தெரியும். சாந்திக்கு வியாதியைக் கரைக்கும் திறன் உண்டு. அதேபோல் ஒளிக்கும் அதே திறன் உண்டு. ஒளி தலைக்கு மேலிருந்து வருவதுபோல் நினைக்கலாம். ஹிருதயத்திருந்து வருவதுபோல் நினைப்பது சிறப்பு. எங்கிருந்து வந்தாலும் ஒளிக்கு நோயைக் குணப்படுத்தும் திறனுண்டு. தலை, கண், காது, வயிறு, கால், எலும்பு, எங்கு வியாதி இருந்தாலும் அவ்விடம் ஒளியால் நிரப்பப்படுவதாக நினைக்கும்பொழுது அது நினைவில் பலித்துவிட்டால், பிறகு நிஜமாகவே பலிக்கும். நோயின் அஸ்திவாரம் இருள். ஒளி இருளைப் போக்கும். அதனால் நோயைப் போக்கும். நோயின் அஸ்திவாரம் படபடப்படு. சாந்தம் படபடப்பைப் போக்கும். ஆகவே நோயை அழிக்கும் திறனுடையது.

மூச்ச விடுவதில் சிரமம் இருந்தால், பிராணனுக்குரிய சக்கரம் (chakra) முதுகெலும்பில் நாபிக்கு பின்புறம் உள்ள இடத்தை ஒளியால் நிரப்பினால் (அல்லது சாந்தத்தால் நிரப்பினால்) அந்தச் சூட்சுமச் சக்கரம் நோயின் பிடியிலிருந்து விடுபடும்.

சக்கரம் பிராணனுக்கு மையமான இடம். அதற்கு விடுதலை கிடைத்தபின், நோய் கரைந்துவிடும்.

மஞ்சள்காமாலை ஏற்படுவது, கல்லீரல் சரியாக வேலை செய்யாததால். கல்லீரலில் ஒளி அபரிமிதமாகச் சேருவதாக நினைத்தால் நாளுக்கு நாள் வியாதி குறைவது தெரியும். ஈரல் உணர்ச்சிக்குக் கட்டுப்பட்டதென்பதால், உணர்ச்சியமான சக்கரம் ஹிருதயத்தின்பின் இருப்பதால், அதை ஒளியால் கற்பனையில் நிரப்பினால் ஈரல் சரியாகி, நோய் ஓழியும்.

நோயுள்ள இடத்திலோ, அதற்குரிய சக்கரத்திலோ ஒளி அல்லது சாந்தத்தை நிரப்பினால் நோயின் வேர் அற்றுப்போகும். அன்னையின் உருவும், ஸ்ரீ அரவிந்தர் உருவும் அங்குத் தென்பட்டால் நோய் முற்றிலும் குணமானதாக அர்த்தம்.

சூட்சும் லோகம், ஸ்தூல உலகம் என இரு பிரிவுகள் இருப்பதால், செயல்கள் சூட்சுமத்தில் உற்பத்தியாகி, பின்னர் நம் கண்ணுக்குத் தெரியும் உலகில் நிகழ்கின்றன. சூட்சும் லோகத்தில் கான்சர், காசநோய் இரண்டையும் அன்னை அழித்துவிட்டதாகச் சொல்கிறார். அதனால் சீக்கிரத்தில் மருந்துவ ஆராய்ச்சியில் இந்த நோய்களை அழிக்கும் மருந்துகள் கண்டுபிடிப்பார்கள். அன்னைக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை இந்த நோய் விஷயத்தில் அபரிமிதமாகப் பலிப்பதற்குக் காரணம் அவற்றின் சூட்சும் வேர் அறுந்துபோனதே.

கடந்த ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நோயைத் தீர்க்க அன்னை செயல்படும் முறைகளை விளக்க முயல்கிறேன்.

(தொடரும்)

ஏஃபைலை

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

அனுவை அனந்தம் சிருஷ்டத்தாலும், அனுவக்கு முழுமை ஏற்பட்டவுடன் அனந்தத்தை மறுக்கும்.

அன்பர் அனுபவம்

அன்னை கேட்காமலேயே கொடுப்பவர்; கேட்பதற்கு அதிகமாகவும் கொடுப்பவர்.

“அன்னையை நினைத்த பிறகு நீ சாமான்ய மனிதன் இல்லை. நீ அன்னையின் ஓளியை உன்னில் சமந்து நிற்கின்றாய்”.

தூய்மையான மனத்துடன் தியானம் செய்யச் சென்றால், உனக்குத் தேவையானவற்றை நீ கேட்காமலேயே அன்னை கொடுக்கின்றார். உனக்குத் கேட்கத் தெரியாதவற்றையும் அன்னை கருணையோடு வழங்குகின்றார்.

நீ அன்னையின்மீது முழு நம்பிக்கை கொள்வதால், முன்கூட்டியே அந்தக் காரியத்தை நல்ல விதமாகப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலையை அவர் தோற்றுவிக்கின்றார்.

“நேரம் வந்துவிட்டது” என்று கூறுமாப்போலே நிலவரத்தைத் தலைகீழாக மாற்றி, உனக்குச் சாதகக் கதவைத் திறந்துவிட்டு, உன் வாழ்க்கையில் ஒளி ஏற்றுகிறார்.

மேற்கண்டவை ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களின் ‘அன்னையின் தரிசனம்’ என்ற நூலில் ‘உன்னைத் தேடி வரும் அன்னை’ என்ற கட்டுரையின் வரிகள். இதற்குச் சான்றாக சிதம்பரம் மாரியப்பா நகர் தியான மைய அன்பர் திரு. கண்ணன் அவர்கள் பகிர்ந்து கொண்ட அனுபவம்.

அன்பரது வீட்டிற்கு பக்கத்துவீட்டில் வசிக்கும் பெண் ஒருவர் திருமண வயதை நெருங்கியவர். பெற்றோர் இல்லாத நிலையில் தம் உறவினர் அரவணைப்பில் வளர்பவர். அவ்வப்போது அன்பரது வீட்டிற்கு வந்து அவரது மனைவியுடன் அளவளாவுவது வழக்கம்.

அன்பருக்கு அன்னை அறிமுகமாகி, மையத்தில் ஞாயிறு தோறும் நடைபெறும் தியானக் கூடலுக்கு அவரும் அவரது மனைவியும் கலந்துகொள்ளக் கூடலுக்கு அந்த பக்கத்து வீட்டுப்பெண், அன்பரது மனைவியிடம் பின்பொரு சந்தர்ப்பத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் எங்குச் செல்கிறீர்கள் எனக் கேட்டார். விபரம் அறிந்து தன்னையும் அடுத்த தியானக்-கூடலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுமாறு கூறினார்.

அடுத்து வந்த ஞாயிறன்று, அன்பரின் மனைவிக்கு வீட்டில் வேலையிருந்ததால், அன்பர் மட்டும் தியானக் கூடலுக்குச் செல்வதாக உத்தேசம்.

அன்பர் புறப்பட யத்தனிக்கும்போது, பக்கத்துவீட்டுப் பெண் தான் கூறியபடி தியானக்கூடலில் கலந்துகொள்ளத் தயாராக வந்து

நின்றார். அன்பருக்கு அப்பெண்ணைத் தனியே அழைத்துப் போக தர்மசங்கடம். மனைவியோ, நான் வரவில்லையென்றால் என்ன, அவளை காரின் பின் சீடில் அமர்த்தி அழைத்துச் செல்லுங்களேன் என்றார். அவ்வாறே அன்பரும் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணும் அன்று தியான மையக் கூடலுக்குச் சென்றனர்.

தியான மையத்தில், அப்பெண்ணை பொறுப்பாளர்களிடம் அன்பர் அறிமுகப்படுத்தினார். அப்பெண்ணும் தியானக்கூடல் ஏற்பாடுகளில் கலந்துகொண்டு மலர்கள் அடுக்குவதில் உதவிபுரிந்தார். வீடு திரும்பிய பெண்ணுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. யாரோ உறவினர் சிலர் வந்து போனதை வீடு அறிவித்தது.

தியானக்கூடல் முடிந்து இல்லத்திற்கு வந்த அன்பருக்கு அவரது மனைவி அந்தச் சந்தோஷமான விஷயத்தைச் சொன்னார். நீங்கள் அந்தப் பெண்ணைத் தியானக்கூடலுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்த-போது, அவள் உறவினர் வாயிலாக அவளுடைய விபரம் அறிந்து, தற்செயலாக வரன் தேடி அந்த நேரத்தில் சம்பந்தம் பேச ஒரு குடும்பத்தினர் வந்திருந்தனர். பெண் தியானக்கூடலுக்குச் சென்றிருக்கும் விபரம் அறிந்ததும், அவளைக் கூப்பிட வேண்டாம் எனச் சொல்லி, பெரியவர்கள் மட்டும் கலந்து பேசிவிட்டனர். சம்பந்தம் முடிந்துவிட்டது என்றே நினைக்கிறேன். பெரிய பணக்கார குடும்பம். ஓரே பையன் என்றார்.

பின் நிச்சயமும் ஆகி, திருமணமும் நடந்தேறியது. ஓரே பையன் என்பதால் வீட்டைடயும் சொத்துக்களையும் அவளே நிர்வாகம் செய்யும் உரிமையும் பெருமையும் அவளைத் தேடி வந்து சேர்ந்தது கேட்காமலேயே அன்னை அவளுக்கு அளித்த வரம். தாயற்ற பெண்ணுக்கு தாயாக அவளைத் தேடி வந்து அவளுக்குத் தேவையானதைக் கேளாமலேயே தரும் அன்னையின் அளப்பறிய கருணையை அன்பரும் வியந்து உணர்ந்தார்.

அன்னையின் தரிசனம் நூலில் அதே கட்டுரையின் முடிவான வரிகளே நம்மைப் போன்ற அன்பர்களுக்கு சத்தியவாக்கான பற்றுக்கோடு:

‘அன்பனே, அன்னை உன்னைத் தேடி வருகின்றார். அவரை நீ பூரணமாக ஏற்றுக்கொள். அவரது அருளொளியில் தீளைத்து, அன்பெனும் பிடிக்குள் அடங்கி, வாழ்வை ஒளிமியமாக மாற்றிக்கொள். வாழ்வு வருகின்றது, பெற்றுக் கொள்; வளம் வருகின்றது, வாங்கிக்கொள்’.

ஒழிஞ்செலை

அன்னை இலக்கியம்

என்கொல் திருஊம்

சமர்ப்பணன்

என் அப்பா அளவாகத்தான் சாப்பிடுவார் என்றாலும் விதவிதமாக சாப்பிட பிரியப்படுவார். ஒரு நாள் ‘என்ன இது! முந்திரி பகோடாவை, வெங்காய பகோடா போல செய்துவிட்டாய்’ என்று அம்மாவிடம் சொன்னார். சமையலறை தந்த சலிப்போடு அம்மா ‘வயிற்றுக்குள் போனால் எல்லாம் ஒன்றுதானே?’ என்றார்.

‘அங்கேதான் நீ தப்பு செய்கிறாய்! மிருகம் உயிர் வாழ கிடைப்பதை அப்படியே சாப்பிடுகிறது. மனிதன்தான் சமைத்து சாப்பிடுகிறான். உயிர் சத்தோடு, அவனுக்கு ருசியும் தேவை. அளவோடு அனுபவிக்க வேண்டும். ருசியறிந்து அனுபவிக்க வேண்டும். அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு சமைக்க வேண்டும்’ என்றார்.

‘சதா சமையலறையில் உழல்வது பெண்ணுக்கு எவ்வளவு சிரமமான காரியம் தெரியுமா? எதையாவது நன்றாக இல்லை என்று குறை சொன்னால், நானும் நெருப்பில் எரியும் பெண்ணின் மனம் எத்தனை வருத்தப்படும் என்பது ஆணுக்கு புரியவே புரியாது’ என்றார் அம்மா.

அப்பா ‘நான் சொன்னது தப்புதான். நாளை எனக்கு விடுமுறை. நீ எங்கேயாவது வெளியே போய்வா. முழு சமையலும் என்னுடையது. உனக்காக எத்தனை வகையாக சமைத்து வைக்கிறேன் பார்’ என்றார். சொன்னபடியே செய்யவும் செய்தார்.

விதவிதமாக சமைக்கவும், உண்ணவும், அனுபவிக்கவும் விரும்பிய அப்பாவிற்கு ஜம்பது வயதில் சாப்பிட முடியாமல் போய்விட்டது. பல மாதங்கள் சிரமப்பட்டபின் முற்றிய புற்றுநோய் என்று மருத்துவர்கள் சொன்னார்கள்.

சென்னையில் பிரபலமாக இருந்த மருத்துவமனையில் சேர்த்து, இரண்டுமுறை பல மணி நேர அறுவை சிகிச்சை செய்தபின்னும் ஆபத்தான கட்டடத்தை தாண்டாமல்தான் இருந்தார். இயற்கை மனித உடலுக்கு ஒன்பது வாசல்களை தந்து

வாழ வைத்தது. புற்றுநோய் அப்பாவின் உடலுக்கு ஒன்பதாயிரம் வாசல்களை தந்து அழிக்கப் பார்த்தது.

ஜந்து மாடிகள் கொண்ட மருத்துவமனையில், நான்காவது மாடியிலிருந்த அறையில் அப்பா பல வாரங்கள் இருக்க நேர்ந்தது. அம்மா காலையில் ஒரு முறையும், மாலையில் ஒரு முறையும் மருத்துவமனைக்கு வந்து அழுது அப்பாவை அதைரியப்படுத்தி விட்டு போவார்.

என் அப்பாவிற்குத் தெய்வ நம்பிக்கை கிடையாது. மருத்துவரையே தெய்வமாகவும், மருந்தையே பிரசாதமாகவும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

போன வாரம் அப்பாவின் பால்ய நன்பர் ராஜாராமன் மருத்துவமனைக்கு விழுதி பிரசாதம் கொண்டு வந்தார். ‘ஜகதீசா, இந்த விழுதியை மூன்று நாள் பூசிக் கொன். பூரண குணம் கிடைக்கும்’ என்றார்.

அப்பா மறுத்து விட்டார். ‘சாம்பலாகப் போகும் உடம்பை சாம்பல் காப்பாற்றாது. பணம் பண்ணுவதற்காக பூசாரி ஏதாவது சொல்லியிருப்பார்’ என்றார்.

ராஜாராமனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ‘உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால் விழுதி வேண்டாமென்று சொல். தப்பே இல்லை. அடுத்தவன் நம்பிக்கையைக் கேளி செய்யாதே. உன் நம்பிக்கையைப் பற்றி நான் ஏதாவது சொன்னேனா? இவ்வளவு பெரிய அலோபதி ஆஸ்பத்திரியில் சேருகிறவனெல்லாம் பிழைத்துக் கொள்கிறான் என்றா நினைக்கிறாய்? மருந்தாபிழேகம் செய்யும் விஞ்ஞான பூசாரிகளுக்கு நீ லட்சலட்சமாக தட்சணை தந்தாலும், கடவுள் கையில்தான் முடிவு இருக்கிறது’ என்றார்.

அப்பா சிரித்தார். ‘ராஜா, தினமும் கடவுளோடு பேசிக் கொண்டிருந்த ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கு புற்றுநோய் வந்ததே? ரமண மகரிஷிக்கும் அதே வியாதிதானே வந்தது? இவர்களுக்கே ஒன்றும் செய்யாத கடவுள், எதிரியான எனக்கா எதுவும் செய்யப் போகிறார்?’ என்றார்.

‘அந்த மகான்களுக்கு வியாதி வந்ததற்கு காரணம் கூட இருந்தவர்களுடைய நடவடிக்கைகள்தான். புலி வால் பிடித்த நாயர் கதை தெரியுமா?’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘வாலை விட்டால் புலி திரும்பி அடித்து விடும். விடாவிட்டால் புலியோடு காடெல்லாம் அலைய வேண்டும்’ என்றேன்.

‘எந்த யோகியும் புலி வால் பிடித்த நாயர் போன்றவர்தான். சீடர்கள் தரும் தொந்தரவு தாங்காமல் யோகத்தை பாதியில் விட்டால் வாழ்க்கை அடித்து விடும். சீடர்களின் அட்டுழியத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு, கூடவே வைத்திருந்தால், யோகமே செய்ய விடாமல் நிலைகுலைய வைப்பார்கள். பரமஹம்சர் விரும்பியிருந்தால் யோக சக்தியால் ஒரே நாளில் தன் வியாதியை குணப்படுத்தியிருக்கலாம். யோக சக்தியை அப்படி பயன்படுத்தக் கூடாது என்று அவர் நினைத்தார்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘வாழ்க்கைக்கு பயன்படாத யோகத்தாலோ, சித்தியாலோ மனிதனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்?’ என்று கேட்டார் அப்பா.

‘பரமஹம்சர் வாழ்க்கையை உத்திரியவர். அப்படி நினைத்தார். ஆனால், வாழ்க்கையைத் தெய்வீகமாக நினைத்த யோகிகளும் இருக்கிறார்களே. அவர்களுக்கு உடல் இறைவன் தந்த கருவி. ஆன்மாவின் ஆடைதான் உடல். சிறு வியாதி வந்தால் கூட உடனே அதை யோக சக்தியால் சரி பண்ண வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்’ என்றார் ராஜாராமன்.

அப்பா சிரித்தார். ‘சகலரோக நிவாரணம் தரும் சாமியார்களும், யோகிகளும் வீதிக்கு வீதி இருக்கிறார்கள்’ என்றார்.

‘படைப்பில் எல்லாமே இருமைதான். நல்லது ஒன்றிருந்தால் அதற்கு நேரெதிரான கெட்டதும் இருக்கும். ஆன்மிகம் இருந்தால் மதம் இருக்கும். உத்தம யோகி இருந்தால் போக்கிரி யோகி இருக்கத்தான் செய்வான். உலகத்தில் எத்தனயோ போலி டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். நீ நல்ல டாக்டரிடம் போகாமலா இருக்கிறாய்? மனித முன்னேற்றத்திற்காக, உலக நன்மைக்காக எந்த சிறிய, பெரிய காரியத்திற்கும் யோகசக்தியைப் பயன்படுத்தலாம். அடுத்தவரை கெடுப்பதற்கும், கடவுளுக்கு எதிராகவும் அதைப் பயன்படுத்துவதுதான் தப்பு’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘யோக சக்தியால் எல்லாம் முடியுமென்றால் டாக்டர்கள் எதற்கு? எல்லா ஆஸ்பத்திரிகளையும் மூடிவிடலாமா?’ என்று கேட்டார் அப்பா.

‘அபத்தமாக பேசாதே. உலகம் என்பது பலவகையான சக்திகள் மோதுமிடம். ஒவ்வொரு ரூபமும் சக்திதான். டாக்டர் என்பதும் ஒரு சக்தி. அதை ஏன் கடவுள் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது? அவன் மட்டுமே எங்குமிருந்து, எல்லாவற்றையும் அவனே செய்து கொண்டிருந்தால் சலிப்பு தட்டாதா? ஆண்டவனை நம்பினால் எந்தக் கருவியை வைத்து, எப்போது, எங்கு, என்ன நடத்த வேண்டுமோ அதை நடத்துவான்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘நம்பாவிட்டாலும் உனக்கு நடப்பதுதானே நடக்கப்போகிறது? மனித முன்னேற்றம் அறிவால் மட்டுமே உண்டாகிறது. புலன்களுக்கு பொருந்தி வராத இதையெல்லாம் நம்பாதே என்று என்னிவு சொல்கிறது’ என்றார் அப்பா.

‘உன் அறிவு நம்பாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உன் உடலுக்கு நம்பிக்கை இருக்கும். உன் உடலும், இந்த நாட்டு மண்ணும் ஒன்றுதான். ஆயிரம் தலைமுறை நம்பிக்கை உன் உடலுக்கு உண்டு. இந்தியன் கொஞ்சம் நம்பிக்கை வைத்தாலே எல்லாம் சரியாகி விடும். இதுவே வெளிநாட்டுக்காரன் என்றால் அவன் உடம்புக்கு நம்பிக்கை இருக்காது. யோக சக்தி லேசில் உள்ளே நுழைய முடியாது’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘அப்படியானால் வெளிநாட்டுக்காரருக்கு மருந்து மட்டும்தான் தெய்வீக சக்தி போலிருக்கிறது’ என்றார் அப்பா.

‘வெளிநாட்டுக்காரனுக்கு சிரமம் என்றாலும் முயன்றால் முடியாதது இல்லை. இந்தியனைவிட அவன் அதிக தீவிரமான முயற்சி எடுக்க வேண்டும். கிரேக்க இளவரசன் டெமிட்ரிசின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்தபோது அவன் அப்பா ஆண்டிகோனஸ் தியானம் செய்து மகனது நோயைத் தான் எடுத்துக் கொண்டான். மொகலாய இளவரசன் ஹூமாயுனுக்கு நோய் வந்தபோது அவன் அப்பா பர்கானத்து பாபர் ஆண்டவனுக்கு பிரார்த்தனை செய்து தன் உயிரை கொடுத்து பிள்ளை உயிரை காப்பாற்றினான்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘எந்தக் காலத்திலும் பெற்றவர்கள் உயிரை வாங்காமல் பிள்ளைகள் விடமாட்டார்கள் என்பதுதான் இந்தக் கற்பணைக் கதைகளிலிருந்து நான் புரிந்து கொள்வது. விஞ்ஞான காலத்தில் அறிவாளியான நீ இதையெல்லாம் நம்புவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது’ என்றார் அப்பா.

‘மருந்தால் குணமடைந்தவர்களுக்குத்தான் மருத்துவம் கணக்கு வைத்திருக்கிறது. குணமடையாதவர்களுக்கு கணக்கு வைப்பதில்லை. அந்தக் கள்ளக் கணக்கை காட்டி மருத்துவத்தை தவறில்லாத விஞ்ஞானமாக சித்திரிக்கிறார்கள். மேலநாட்டுக்காரன் சொல்கிறான், விஞ்ஞானம் சொல்கிறது என்றால் விஞ்ஞான கால நவீன மனிதன் அப்படியே நம்புகிறான். ஆதிமனிதன் மந்திரவாதிமீது வைக்கும் நம்பிக்கைக்கும், நவீன மனிதன் மருத்துவத்தினமீது வைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? இத்தனை முறை மந்திரம் சொன்னால் நல்லது நடக்கும் என்று அவன் நம்பினான். இத்தனை முறை மருந்து உண்டால் நல்லது நடக்கும் என்று இவன் நம்புகிறான்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘மருத்துவம் மனிதனின் துன்பத்தை விலக்க நினைக்கும் நல்ல நோக்கம் கொண்டது. மருத்துவர்களில் எத்தனையோ நல்லவர்கள் உண்டு’ என்றார் அப்பா.

‘அறியாமையில் இருப்பவர்கள் நல்ல நோக்கத்தோடு ஆபத்தான காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். மருத்துவம் மனிதனுக்கு, அவன் மனதிற்கு, உடலுக்குக் கற்று தந்தது என்ன? பயம், அவநம்பிக்கை, மருந்தைச் சார்ந்திருப்பது. மருந்தை அவனால் சுலபத்தில் விட முடியாது’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘மருந்தைக் குப்பை என்கிறாயா?’ என்றார் அப்பா.

‘அதைச் சாபவரம், நச்சமுதம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எத்தனையோ நோய்களை மருந்து குணப்படுத்துகிறது. எத்தனையோ சிக்கல்களை அறுவை சிகிச்சை சரி செய்கிறது. அதேசமயம், மனிதனின் நோயை எதிர்த்துப் போராடும் தன்மையையும், தன்னைத்தானே குணப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையையும் அழிக்கிறது. மரபணுக்களும், மருந்தும்தான் நோய்களுக்குக் காரணம்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘நோயாளி மருந்து சாப்பிட்டால் குணமாகிறதே?’ என்றார் அப்பா.

‘மருந்து குணப்படுத்துகிறது என்பதை விட, மருந்தினமீது மனிதனுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை குணப்படுத்துகிறது என்று சொல்வதுதான் சரி. ஆனால் மனிதன் தன்னுள் இருக்கும்

சக்தியின்மீது வைக்கும் நம்பிக்கைக்கு எந்த நம்பிக்கையும் ஈடில்லை' என்றார் ராஜாராமன்.

'டாக்டர் சரியில்லை. மருந்தும் சரியில்லை! நோய் தீர்க்கும் நல்ல டாக்டர் ஒருவர் கூடவா உலகில் இல்லை?' என்று கேட்டார் அப்பா.

'நமக்குள் இருக்கும் ஆண்டவன்தான் எல்லாம் வல்ல டாக்டர். அவன்தான் சகலரோக நிவாரணி. மரணத்தைப்பற்றி பயப்படாமல் கடவுளிடம் பொறுப்பை விட்டால், அவன் திறமை லட்சம் டாக்டர்களின் கூட்டு முயற்சியைவிட அதிகமானது என்று தெரியவரும். மருந்தின்றிக் குணப்படுத்துவதை மனித உடல் மறந்து விட்டது. நமக்குள் இருக்கும் நோய் தீர்க்கும் சக்தியை நாம் நம்பாதிருப்பதுதான் நம் பிரச்சனை. மருந்து உடலில் விஷமாகாதபோது, ஆன்மிக சக்தியின் ஆதரவு இருந்தால், மருந்து நோயை குணப்படுத்தும். சக்தியை நேரடியாக செயல்பட அனுமதித்தால் மருந்தே தேவைப்படாது' என்றார் ராஜாராமன்.

அப்பா என்னைப் பார்த்து 'நீ என்ன சொல்கிறாய்?' என்று கேட்டார்.

'மனதில் பயமிருக்கும் போது மருந்து சாப்பிடுவேன். தைரியமாக இருக்கும்போது மருந்து சாப்பிட மாட்டேன். ஆனால் மருந்தில்லாமல் பல சமயங்களில் கடுமையான காய்ச்சலை ஒரு மணி நேரத்தில் சரி செய்திருக்கிறேன்' என்றேன்.

'எந்த வழியில்?' என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார் ராஜாராமன்.

'சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் நம்முரில் கோவண சாமியாரைப் பார்த்தேன்' என்றேன்.

'அந்த ஆள் குளிப்பதே இல்லையாமே' என்றார் அப்பா.

'ஆனால் அழுக்காக இருக்க மாட்டார். அவர் மீதிருந்து ரோஜாப்பு வாசம் வரும்' என்றேன்.

'திருட்டுத்தனமாக குளித்துவிட்டு, காணிக்கையாக கிடைத்த காசில் சென்ட் வாங்கி போடுபவராக இருக்கும். அவர் கூட பழகினால் உன்னையும் கோவண சாமியாராக்கி விடுவார்' என்றார் அப்பா.

'அவர் பல விஷயங்கள் பேசுவார். அவருக்குக் காய்ச்சல் வந்தால் அதைச் சரி செய்ய உடலை நன்றாக வியர்க்க வைப்பாராம். எனக்கு அடுத்த முறை காய்ச்சல் வந்தபோது,

நிறைய தண்ணீர் குடித்து விட்டு, இரண்டு ஸ்வெட்டர் போட்டு, கனமான மூன்று கம்பளி போர்வைகளுக்குள் படுத்தேன். ஐந்து நிமிஷத்தில் வியர்வை ஊற்றாக வர ஆரம்பித்தது. லேசில் பொறுக்க முடியாத கசகசப்பு. பொறுத்துக் கொண்டேன். அரை மணி நேரத்தில் காய்ச்சல் சரியாகிவிட்டது' என்றேன்.

'பார்த்தாயா, உன் பிள்ளை மருந்தே இல்லாமல் சில சமயங்களில் தன்னைத்தானே குணப்படுத்திக் கொள்கிறான்' என்றார் ராஜாராமன்.

'பைத்தியக்காரத்தனம்! வைரஸ் அல்லது பாக்ஷிரியா உடலைத் தாக்கினால், உடல் எதிர்த்துப் போராடும். அதன் அறிகுறிதான் காய்ச்சல். கிருமியைக் கொல்லாமல் காய்ச்சல் எப்படிச் சரியாகும்? ஆதாரம் கேட்க மாட்டோம் என்கிற தைரியத்தில் மருந்தில்லா வைத்தியம் பற்றிப் பேசுகிறான். இவனைப் போய் அறிவாளி என்று நினைத்தேனே' என்றார் அப்பா.

'முதலில் உன் அறிவைச் சரி பார்த்துக் கொள்' என்றார் ராஜாராமன்.

'உனக்கு வயதாக, வயதாக கோபம் அதிகமாக வருகிறது. ரத்த அழுத்தம் அதிகமாகிவிடும். சாத்வீக உணவு சாப்பிடு. அடுத்த முறை நீ வரும்போது என்னென்ன சாப்பிட வேண்டுமென்று எழுதித் தருகிறேன்' என்றார் அப்பா.

'எப்போதும் சாப்பாடு பற்றிய நினைவுதானா?' என்றார் ராஜாராமன்.

'நான் அளவாக சாப்பிடுகிறவன். எதையும் மிதமிஞ்சி அனுபவிப்பவன் அல்ல' என்றார் அப்பா.

'ஆசையை அனுபவித்து விட வேண்டும் அல்லது விட்டுவிட வேண்டும். சரியோ, தப்போ அனுபவித்துவிட்டால் ஆசை கரைந்துவிட வாய்ப்பு உள்ளது. அனுபவிக்காத ஆசை, பேராசையாகி மனதை அரித்துக் கொண்டே இருக்கும்' என்றார் ராஜாராமன்.

'ஆசைகள் அனுபவித்தால் அதிகமாக வளரும்' என்றார் அப்பா.

'அதனால்தான் எந்த ஆசையையும் ஆர்வமாக மாற்ற வேண்டும் என்று யோகிகள் சொல்கிறார்கள்' என்றார் ராஜாராமன்.

'இரண்டும் ஒன்றுதானே?' என்று கேட்டார் அப்பா.

‘அகம்பாவமிருந்தால் ஆசை. அது இல்லையென்றால் ஆர்வம்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘என் வீட்டிற்கு வரும் எவ்வரையும் நான் பசியோடு இருக்க விட்டதில்லை. எல்லோரும் வயிறார் சாப்பிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அதை என்னவென்று சொல்கிறாய்?’ என்றார் அப்பா.

‘அது ஆர்வம் போல தோன்றும் ஆசை. அடுத்தவர்கள் உன்னை நல்லவன் என்று பாராட்ட வேண்டும். அதுதான் உன் நோக்கம்’ என்றார் ராஜாராமன்.

‘சார். ஆன்மிகத்தைப் பற்றிய உங்கள் கருத்துகளைக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டேன். நீங்கள் விழுதி பூசுவதும், அடுத்தவருக்கு அதைச் சிபாரிசு செய்வதும் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!’ என்றேன்.

சிரித்தார் ராஜாராமன். ‘ஐம்பது வருஷ பழக்கம். வேறென்ன! செருப்புப் போடாவிட்டால் தெருவில் நடக்க பதற்றமாக இருக்கிறது. விழுதி பூசாவிட்டால் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்க்க சங்கடமாக இருக்கிறது! அடுத்தவரும் பூசிக் கொண்டால் எனக்கொரு துணை ஆகிவிடும். மற்றபடி விழுதிக்கும், எனக்கும் சம்பந்தமில்லை’ என்று கூறி விடைபெற்றார்.

அவர் போன்பின் அப்பா ராஜாராமனைப்பற்றியும் அவர் சொன்னவற்றைப்பற்றியும் ஒரு வாரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். கேவியாகத்தான். “இதையெல்லாம் கேட்டால் ‘ஆத்திகனைவிட நாத்திகன்தான் கடவுளை அதிகமாக நினைக்கிறான். அதனால் நாத்திகனுக்கு ஆண்டவனின் அனுகிரகம் அதிகமுண்டு’ என்று ராஜாராமன் உள்ளுவான்” என்று அடிக்கடி சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டார்.

அவர் உடல்நிலை ஒவ்வொரு நாளும் மோசமாகிக் கொண்டு வந்தது. அப்பா இருந்த அறையின் கதவில் செவ்வக துவாரம் ஒன்றிருக்கும். நோயாளியின் நிலையைப் பொறுத்து பச்சை, நீலம், அல்லது சிவப்பு நிறத்தில் அட்டை செருகப்பட்டிருக்கும். சிவப்பு நிறம் என்றால் மிகவும் அபாயம் என்று பொருள்.

ராஜாராமன் வந்து சென்ற ஒரு வாரம் கழித்து அப்பாவிற்கு இரண்டு சிவப்பு நிற அட்டைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இடது, வலது கைகளிலும், மூக்கிலும் குழாய்கள் மாட்டப்பட்டு,

அவற்றின் மூலம் நீர், மருந்து, காற்று ஆகியவை தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவர் திட உணவை வாயால் உட்கொண்டு பல வாரங்கள் ஆகியிருந்தன. வாய் மூலம் எந்த உணவு தந்தாலும் அது குடலை கடுமையாக பாதிக்கும் என்ற எச்சரிக்கை தரப்பட்டிருந்தது. மெலிந்து போய்விட்டிருந்தார். மிக சன்னமான குரவில் சில வார்த்தைகள் பேசினால்கூட அவருக்கு மூக்சிரைக்க ஆரம்பித்தது.

அதிகாலையில் மயக்கத்தில் திணைற்றோடு ஏதேதோ பேசினார். எல்லாம் அவர் வாழ்வின் பழைய நிகழ்ச்சிகள். அப்போது ‘தப்புதான், தப்புதான்’ என்று முன்முனுத்தார்.

அவருகே குனிந்து ‘என்ன தப்பு?’ என்றேன்.

லேசாக கண்விழித்தவர் சன்னமான குரவில் தெளிவாகப் பேசினார். ‘அப்போது எனக்குப் பத்து வயது. கிரிக்கெட் விளையாடும்போது நான் போட்ட பந்து, மரத்தடியில் சாப்பிட பிச்சை பாத்திரத்தோடு உட்கார்ந்த பையன் காலில் பட்டுவிட்டது. அவன் கோபத்தோடு என் பந்து மீது எச்சில் துப்பினான். எனக்கும் கோபம் வந்து விட்டது. அவன் பாத்திரத்தை மன்னில் உருட்டிவிட்டேன். அன்னமெல்லாம் மன்னில் விழுந்து விட்டது. அழுது கொண்டே ‘நான் நேற்றிலிருந்து சாப்பிடவில்லை. உனக்கென்ன, நன்றாக நான்கு வேளை சாப்பிட்டிருப்பாய்’ என்றான். ‘போடா’ என்று சொல்லிவிட்டு பந்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். இரண்டு மணி நேரம் விளையாடி முடித்தபின்தான் அவன் பசியோடு மரத்தடியில் சுருண்டு படுத்திருப்பதைக் கவனித்தேன். கஷ்டமாக இருந்தது. நானும், நன்பர்களும் சேர்ந்து அவனை எழுப்பி பன், பழம், செ வாங்கித் தந்தோம். சந்தோஷமாக சாப்பிட்டான். ஆனால் அவன் அழுகை இப்போது என் வயிற்றில் குடியேறிவிட்டது’ என்றார் அப்பா.

‘அது சிறியவர்கள் விளையாட்டு. கோபத்தில் செய்த தப்பைத்தான் அப்போதே சரி செய்து விட்டார்களே’ என்றேன்.

‘சரி செய்யவோ, மாற்றவோ இதென்ன மனுஷன் போட்ட சட்டமா? பிரபஞ்ச சட்டத்திற்கு விதிவிலக்குக் கிடையாது. சட்டம் என்றால் சட்டமதான். தர்மதேவதை காந்தாரி மாதிரி கண்ணை கட்டிக் கொண்டிருப்பவன். எல்லாம்

அறிந்தவனானாலும், அறியாப்பிள்ளையானாலும், ஆடுமாடு என்றாலும், மின்சாரக் கம்பியை தப்பாகத் தொட்டால் பலன் ஒன்றுதான். உனக்கு பசி என்றால் என்னவென்று தெரியாது. பசித்த ஏழை ரிஷிக்குச் சமானம். கர்மவினையை அனுபவித்து-தானே தீர்க்க வேண்டும்? என்றார் அப்பா.

‘உடலுறுப்புகளை மாற்றி உயிர் வாழ்கிறார்கள். காதலை மாற்றி குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். கொள்கையை மாற்றி கோஷம் போடுகிறார்கள். முயற்சி செய்தால் எதையும் மாற்றலாம். கர்மத்தையும் மாற்றலாம். அது மற்றவர்களுக்கு. நீங்கள் பகுத்தறிவாளி. கர்மத்தை நம்பலாமா? எதையாவது கற்பனை செய்து கஷ்டப்படாமல் தூங்கப் பாருங்கள்’ என்றேன்.

‘உனக்குத்தான் ஒன்றும் புரியவில்லை. அறிவே இல்லாதவன்’ என்றார் அப்பா. பின் ‘கர்மத்தை மாற்ற முடியும் என்றா சொல்கிறாய்?’ என்று கேட்டுவிட்டு மீண்டும் மயக்கமாகி விட்டார். மயக்கத்தில் தெளிவாகப் பேசிக் கொண்டே இருந்தார். வெளியில் நடப்பதை அறிந்தவராகத் தெரியவில்லை.

டாக்டர் கோசலன் பள்ளியில் என்னோடு படித்தவர். குடும்ப நண்பர். இதே மருத்துவமனையில் வேலை பார்ப்பவர். காலையில் ரகசியமாக என்னிடம் ஒரு தகவல் சொல்லியிருந்தார். ‘இன்றோ, நாளையோ எல்லாம் முடிந்து விடும் என்று தலைமை டாக்டர் நினைக்கிறார். வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இப்போதே செய்ய ஆரம்பித்துவிடு. மாமாவின் உடலில் இனி கெட்டுப் போவதற்கு எதுவுமே இல்லை.’

அதன்பின் பகல் வழக்கம் போல கழிந்தது. மாலை ஐந்து மணிக்கு மேல் இரண்டு மணி நேரமாக நர்சு உட்பட மருத்துவமனை பணியாளர்கள் எவருமே அப்பாவின் அறைக்குள் வரவில்லை. காரணம் தெரியவில்லை. அதை நான் பொருட்படுத்தவுமில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும்.

முன்னிரவு நேரத்தில் ஜன்னலோரமாகப் போடப்பட்டிருந்த மேஜைக்கு அருகிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அடுத்தடுத்து அப்பாவைப் பற்றிய நல்ல நினைவுகள் எழுந்தபடி இருந்தன. அவர் சமைக்கும் உணவு வகைகள் நினைவிற்கு வந்தன.

குகனின் சமையல் ராமனுக்கு பிடித்தது போல, அவர் சமையல் எல்லோருக்கும் பிடிக்கும்.

கம்ப ராமாயணத்து கங்கை படலத்தில் ஒரு காட்சி. காடேகிய ராமன், கங்கைக் கரைக்கு வந்தான். அவன்மீது பேரன்பு கொண்டிருந்த படகோட்டி குகன் ‘பக்குவப்படுத்திய சுவையான தேனையும், மீண்யும் உணவாக உமக்குக் கொண்டு வந்தேன். உமது திருவுளம் என்னவோ?’ என்ற பொருள்பட ‘தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத் திருத்தினென் கொண்டந்தேன்; என்கொல் திருஉளம்?’ என்றான். இதுதானே சமர்ப்பணம்? ‘நான் கொண்டந்தேன், நீ கொள்வாயாக’ என்ற வேண்டுகோளோ, பிரார்த்தனையோ, வற்புறுத்தலோ குகனிடம் இல்லை. ‘கொண்டு வருவது மட்டுமே நான் செய்யக் கூடியது. ஏற்பதும், ஏற்காததும் உன் விருப்பம். உன் திருவுளம் என்ன?’ என்று கேட்டான். ‘இவை வெறும் உணவல்ல. உன் உள்ளத்து உவகையாலும், அன்பாலும் அமைந்தவை. தவசீலர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் உரியவை. இவற்றை நான் ஏற்கிறேன்’ என்று மறுமொழி கூறி சைவனாக இருந்த ராமபிரான் அசைவனாக மாறுகிறான். எளியவனின் தூய சமர்ப்பணம், அவதார புருஷனையே மாற்றுகிறது. அது கர்மத்தை மாற்றாதா என்ன?

மேலே மலைமுடியில் கிடைக்கும் தேனையும். கீழே கடலடியில் கிடைக்கும் மீண்யும் தன் தலைவனுக்கு கொண்டு வந்தான் குகன். உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்ற பாகுபாடின்றி அனைத்தையும் தலைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய் என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறானா இந்தப் படிப்பறிவில்லா படகோட்டி?

என்கொல் திருஉளம்!

அப்போது அப்பா சுவாசத்திற்காகப் போராடும் பெருமூச்சொலி என் கவனத்தை மாற்றியது. திரும்பி அப்பாவைப் பார்த்தேன். குழாய்கள் வழியே உடலுக்குள் செல்ல வேண்டியவை குழாய்களில் தேங்கி நின்று கொண்டிருந்தன. வாய் திறந்திருந்தது. கைவிரல்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிக் கொண்டிருந்தன. நெஞ்சு ஏறி, இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் செருகத் தொடங்கி இருந்தன. உடனே எச்சரிக்கை மணியை பல முறை அழுத்தினேன். யாரும் வரவில்லை.

அப்பாவின் தலை லேசாக சரியத் தொடங்கியது. நான் குழாய்களை அசைத்து விட்டேன். அப்பாவை பிடித்து மென்மையாக உலுக்கினேன். ஆனால் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம் வந்து விட்டதா?

அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். நர்சுகளின் அறைக்கு சென்றேன். எவருமில்லை. டாக்டர்களின் அறைக்குச் சென்றேன். அங்கும் எவருமில்லை.

மிகவும் வயதான பெண் ஒருவர் அங்குமிங்கும் அல்லாடிக் கொண்டிருந்த என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். ‘டாக்டர் ஒருவர் ஜாதி பெயரை சொல்லி நர்சை திட்டி விட்டாராம். பெரிய சண்டையாகி விட்டது. ‘டாக்டர் மன்னிப்பு கேட்டால்தான் வேலை செய்வோம்’ என்று சொல்லி நர்சுகள் சங்கம் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறது. ‘மன்னிப்பு கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நர்சு பொய் சொல்கிறார். அவரை விலக்கினால்தான் வேலை செய்வோம்’ என்று சொல்லி டாக்டர்கள் சங்கம் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறது. எல்லோரும் தரைதளத்தில் கூடி கோஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற பணியாளர்கள் சண்டையை வேடிக்கை பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். விப்ட்டைக்கூட மூடிவிட்டார்கள். இரண்டு மணிநேரமாக களேபரமாக இருக்கிறதே, உங்களுக்குத் தெரியாதா?’ என்றார்.

தெரியாது என்று தலையசைத்து விட்டு ‘அப்பா ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறார்’ என்றேன்.

‘கீழே போய் பார்ப்போம்’ என்றார் முதாட்டி.

அப்பாவைப் பற்றிய பதற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டு ‘நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உங்களுக்கேன் மாடியிறங்கும் சிரமம்?’ என்றேன்.

‘அதிலென்ன சிரமம்? எனக்கு தொண்ணாற்றேமு வயதுதானே ஆகிறது! நானும் கீழேதான் போகிறேன்’ என்றார் முதாட்டி. நம்புவதற்குச் சிரமமாக இருந்தது.

அவர் மறுத்தபோதும் அவரது கையிலிருந்த பையை நான் பலவந்தமாக வாங்கிக் கொண்டேன். என்னோடு மெதுவாக படியிறங்கினார்.

‘என் கொள்ளுப்பேரனுக்கு சுகமில்லை. பார்க்க வந்தேன்’ என்றார் முதாட்டி.

‘வீட்டில் வேறு யாருமில்லையா?’ என்றேன்.

‘பையனை பார்த்துக் கொள்வதற்காக எல்லோருமே ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருக்கிறார்கள். அதுவா முக்கியம்? அவனுக்கு உடம்பு சரியாக வேண்டாமா? அதனால்தான் நான் வந்தேன்’ என்றார் முதாட்டி.

புரியாமல் ‘நீங்கள் டாக்டரா?’ என்றேன்.

‘நல்ல வேளையாக இல்லை’ என்ற முதாட்டி ‘அப்பாவிற்கு என்ன?’ என்றார். நான் சொன்னவற்றை கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அங்குமிங்கும் நான் பார்த்தபடி படியிறங்குவதைக் கண்ட முதாட்டி ‘யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டார்.

‘டாக்டர் கோசலன் என் நண்பர். அவர் ஏதேனும் உதவி செய்யக்கூடும்’ என்றேன்.

கீழே ஒரே குழப்பமாகவும், சத்தமாகவும் இருந்தது. டாக்டர்களும், நர்சுகளும் தனித்தனி குழுவாகப் பிரிந்து உட்கார்ந்து கொண்டு தங்களுக்குள் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். எனக்கு நன்கு அறிமுகமாகிருந்த நர்சுகளையும், டாக்டர்களையும் அனுகி அப்பாவின் நிலையைக் கூறினேன். அனுதாபத்துடன் கேட்டுக் கொண்டனர். ‘உங்கள் நிலைமை புரிகிறது சார். இதோ, இந்த பிரச்சனையை தீர்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறோம்’ என்றனர். ‘டாக்டர் கோசலன் எங்கே?’ என்று விசாரித்தேன். ‘வீட்டிற்கு போயிருக்கிறார், அரைமணி நேரத்தில் வந்து விடுவார்’ என்றனர்.

நான் விசாரித்து முடிக்கும்வரை முதாட்டி என்னுடனே இருந்தார். பின் என் கைகளை பற்றி பல வரிசைகளாகப் போடப்பட்டிருந்த பினால்டிக் இருக்கைகள் இருந்த வரவேற்பறைக்கு அழைத்துச் சென்று, என்னை உட்கார வைத்து தானும் அமர்ந்து கொண்டார்.

‘நான் அறைக்குப் போக வேண்டும், அப்பா தனியாக இருக்கிறார்’ என்றேன்.

‘நோயாளி கூடவே இருப்பதும், விலகி இருப்பதும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையைப் பொறுத்துச் செய்ய வேண்டியது’ என்றார் முதாட்டி.

‘இப்போது நான் இருக்க வேண்டியது அவசியம்’ என்றேன்.

‘உன் அப்பா பிழைத்துக் கொள்வார்’ என்றார் முதாட்டி.

‘எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘என் அனுபவ ஞானத்தால் இங்கே நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து சொல்கிறேன். மருந்து சூழல் உன் அப்பாவை விட்டு தானாக விலகி இருக்கிறது. நல்லது நடக்கப் போகிறது. நீ பதட்டப்படாமலிரு’ என்றார் முதாட்டி.

‘நான் அவர் பின்னை. அப்பா பிழைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அவர் கூட இருப்பது என் கடமை’ என்றேன்.

‘உன் மனம் மேற்பரப்பில் மட்டும் அப்படி நினைக்கிறது. அவ்வளவுதான் என்று டாக்டர் சொன்னதைத்தான் உன் மனம் உண்மை என நம்புகிறது. இந்த நேரத்தில் நீ அவர் கூட இருக்கக் கூடாது’ என்றார் முதாட்டி.

கோசலன் வர நேரமாகும். வேறு டாக்டரோ, நர்சோ வரப்போவதில்லை. அப்பாவிற்கு என்னால் என்ன சிகிச்சை தர முடியும்? இந்தப் பெண்மணி சொல்வது உண்மையாக இருந்து-விட்டு போகட்டுமே.

‘தம்பி, நான் அறுபது வருஷங்களாக ஆன்மிக சக்தி என்னவெல்லாம் செய்கிறது என்று பார்த்து வருகிறேன். நோயை அது தீர்க்க வேண்டுமானால், பல விஷயங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும். பலதாப்பட்ட ஆன்மிக சக்திகள் உண்டு. அவற்றின் வீச்சும், தீவிரமும் முக்கியம். நோயாளியின் நம்பிக்கை, ஆன்மிக சக்திக்கு வாசலைத் திறந்து வைக்கும். அவருக்கு வைத்தியம் பார்ப்பவருக்கு சக்தியிடம் நம்பிக்கை இருந்தால் உடனே பலன் தெரியும். இல்லையென்றால் மெல்ல பலன் தெரியும். நோயாளி இருக்கிற சூழலும், அவரை சுற்றி இருக்கிறவர்கள் மன நிலையும் வாழ்வா, இல்லையா என்பதை முடிவு செய்யும். நோயாளிக்கும், அவர் கூட இருப்பவருக்கும் இடையே உள்ள உறவு, அதிலிருக்கும் நுட்பங்கள் என்னவெல்லாம் செய்யும் தெரியுமா! என்றார் முதாட்டி.

‘கூட இருப்பவர்கள் என்ன செய்து விடப் போகிறார்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘நோயாளி பலவீனமாக இருப்பார். அவரை சுற்றி இருப்பவர்கள்தான் பொதுவாக நோயாளிக்குக் குணமாவதை

துரிதப்படுத்துவார்கள் அல்லது தள்ளிப் போடுவார்கள். நோயாளி கூட நாமிருப்பதும், இல்லாமலிருப்பதும் முக்கியமல்ல. நம் மனநிலை, நம்பிக்கை எப்படி இருக்கிறது என்பதுவே முக்கியம். என் கொள்ளுப்பேரன் சரியாகப் படிக்க மாட்டான். பள்ளிக்கூடம் போகப் பிரியப்பட மாட்டான். மூன்று நாள் காய்ச்சல் வந்தது. வீட்டில் அத்தனை பேரும் அவனை கவனித்தார்கள். ‘எப்போது சரியாகிறதோ அப்போது பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனால் போதும், படிப்பு முக்கியமில்லை. நீதான் முக்கியம்’ என்றார்கள். தான் முக்கியஸ்தன் ஆகிவிட்டது பேரனுக்குப் புரிந்து விட்டது. உடனே காய்ச்சல்மீது பிரியம் வந்துவிட்டது. ஒரு மாதமாகியும் குணமாகவில்லை. அதைத்தான் என் வீட்டு மனிதர்களிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்’ என்றார் முதாட்டி.

அவர் என்ன சொன்னபோதும், கொஞ்சம் கலக்கமாகத்தான் இருந்தது.

‘யோக சக்திமீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால், நமக்கோ, நம் குடும்பத்தினருக்கோ ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால் படபடப்பு வந்துவிடுகிறது’ என்றேன்.

‘வெள்ளத்தில் சிக்கிய படகு போல மனம் பயத்தில் அல்லாடும். பயப்படாதே’ என்றார் முதாட்டி.

படகு. படகோட்டி. குகன். தேன். மீன். என்கொல் திருஉளம்! மனம் அமைதியடைந்தது. அப்பாவை பிரம்மத்தினமுன் வைத்து என்கொல் திருஉளம் என்று மனதிற்குள் மீண்டும் மீண்டும் சொன்னேன். என் தோனை கோசலன் லேசாக தட்டியபோது விழித்துக் கொண்டேன். ‘என்னைத் தேடினாயாமே. என்ன விஷயம்?’ என்று கேட்டார்.

கோசலனிடம் அப்பாவின் நிலைமையைப் பற்றி சொன்னேன். ‘மாமாவை நீ விட்டுவிட்டு வந்து அரைமணி ஆகிவிட்டது. எல்லாம் முடிந்திருக்கும். ஆனால், கடைசி நேரத்தில் நீ கூட இருக்காமல் இங்கே ஏன் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?’ என்றார்.

திரும்பிப் பார்த்தேன். முதாட்டி புன்னகைத்தார்.

‘அப்பாவோடு தனியாக இருக்க பயமாக இருந்தது. நீ என்னோடு வந்து அவரைப் பார்க்க முடியுமா?’ என்று கோசலனிடம் கேட்டேன்.

சற்று யோசித்துவிட்டு ‘நான் மட்டும் வேலை செய்தால் சங்கத்தில் கருங்காலி என்று கேலி செய்வார்கள். தேவையில்லாத பிரச்சனை’ என்றார்.

‘டாக்டர்கள் சங்கம் வைக்கலாமா?’ என்று கேட்டேன்.

‘கூடாதுதான். ஆனால் வைத்திருக்கிறோமே!’ என்ற கோசலன் ‘நீ மேலே போயிரு. நான் யாருக்கும் தெரியாமல் வருகிறேன்’ என்றார்.

மூதாட்டியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு மேலே சென்று நான்காவது மாடியில் படிக்கட்டு அருகே காத்திருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் கோசலன் சத்தமில்லாமல் படியேறி வந்தார். ‘நல்ல வேளை, யாரும் என்னை பார்க்கவில்லை’ என்றார். அவரோடு அப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

அப்பா படுக்கையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து செய்தித் தானைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். குழாய்களும், மருந்து குப்பிகளும், அவற்றை தாங்கும் கம்பிகளும் அகற்றப்பட்டு ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

டாக்டர் கோசலன் என்னைப் பார்க்க, நான் அப்பாவைப் பார்த்தேன்.

‘பொறுப்பில்லாமல் எங்கே போய்விட்டாய்? உன்னை வெகு நேரமாகக் காணோமே என்று பயந்து கொண்டிருந்தேன். உனக்கு ஒன்றுமில்லையே?’ என்று கேட்டார் அப்பா. குரல் தெளிவாகவும், பலமாகவும் இருந்தது.

‘ஷியுபுகளை எடுத்தது யார்?’ என்று கேட்டேன்.

‘நீ அனுப்பி வைத்த நர்ச்சதான். பெயர் என்னவோ சொன்னானோ. மறந்து விட்டேன்’ என்றார் அப்பா.

‘நான் யாரையும் அனுப்பவில்லையே! எல்லோரும் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். கோசலன் மட்டும்தான் அறைக்கு வர சம்மதித்தார்’ என்றேன்.

அப்பா சிரித்தார். ‘கோசலன், இவன் தன்னை ஞாபகசக்தி நிபுணன் என்று சுயபெருமை பேசி மற்றவர்களுக்கு வழி சொல்கிறான். ஆனால் சொந்த வாழ்க்கையில் சின்ன விஷயங்களைக் கூட மறந்து விடுகிறான்!’ என்றார்.

நாற்காலியில் அமர்ந்த கோசலன் ‘மாமா, என்ன நடந்தது என்று விவரமாகச் சொல்லுங்கள்’ என்றார்.

‘கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால் எனக்கு மூச்சு விட சிரமமாக இருந்தது. இந்தக் கிறுக்கு பயலோ இளவுயதுப் பெண்ணையைப் பார்ப்பது போல நிலாவைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்புறம் என் தோன்களைப் பிடித்து முரட்டுத்தனமாக உலுக்கினான். என்ன தோன்றியதோ என்னை அப்படியே விட்டு விட்டு வெளியே ஒடிப் போய்விட்டான். பத்து நிமிஷம் ஒரே வலி, வேதனை. அப்போது ஒரு சின்ன பையன் வந்தான். ‘போகலாமா’ என்று கேட்டான். அவன் வாய்விட்டு கேட்கவில்லை. எனக்கு அப்படி தோன்றியது. ‘அவசரகோலத்தில் எப்படி போகமுடியும்? பிள்ளைகளில் ஒருவருக்கு கூட இன்னும் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கவில்லை. மனைவிக்கு எதிர்காலத்திற்கென்று எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. அதெல்லாம் கூட பரவாயில்லை. வீட்டுக்கடனை இன்னும் கட்டி முடிக்கவில்லை. கட்டாமல் போனால் கடன்காரர்கள் கேவலமாக பேசவார்கள்’ என்று நினைத்தேன். அந்த சின்ன பையன் ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டான். ‘சரி, இன்னும் கொஞ்ச நாளாகட்டும்’ என்று அவன் சொன்னது போலவும் இருந்தது’ என்றார் அப்பா.

‘எந்த பக்கமாக வந்தான்? எப்படி போனான்? பணம், பொருள் எல்லாம் பத்திரமாக இருக்கிறதா?’ என்றார் கோசலன்.

‘அதையெல்லாம் கவனிக்கும் நிலையிலா நானிருந்தேன்?’ என்றார் அப்பா.

‘நிர்வாகியிடம் சொல்லி பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை பலப்படுத்த வேண்டும். மாமா, நீங்கள் மேலே சொல்லுங்கள்’ என்றார் கோசலன்.

‘அதன்பின் ஒரு இளம் பெண் வந்தாள். வந்தவள் என் பக்கத்தில் நின்று சிறிது நேரம் என் முகத்தை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். ‘இறந்து விடுவோம் என்று பயமாக இருக்கிறதா?’ என்று கேட்டான். ‘அதெல்லாம் இல்லை. ஆனால் சில கடமைகள் இருக்கின்றன’ என்று திக்கி திணரி சொன்னேன். ‘உங்கள் உடம்பு சரியாகும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதா?’ என்று கேட்டான். ‘இருக்கிறது’ என்றேன். ‘அப்படியானால் சரி’ என்று சொல்லிவிட்டு எல்லா டியூபுகளையும் எடுத்து விட்டாள். என் வயிற்றில், அறுவை சிகிச்சை செய்த இடத்தில் கைவைத்து சிறிது நேரம் அழுத்தினாள். எல்லா வலியும் போய்விட்டது.

கொஞ்ச நேரம் நெஞ்சை தடவிக் கொடுத்தான். சரியாக மூச்ச விட முடிந்தது. என் கையை பிடித்து தூக்கி விட்டாள். என்னால் எழுந்து உட்கார முடிந்தது' என்றார் அப்பா.

'குழந்தைகள் வாசிக்கும் தேவதை கதையில்தான் இப்படி நடக்க முடியும்' என்று என்னிடம் மெல்லிய குரவில் கூறினார் கோசலன்.

'ஆனால் நடந்ததாக அப்பா சொல்கிறாரே' என்றேன்.

'அந்தப் பெண் 'நன்றாக சாப்பிட வேண்டும். அதுதான் உங்களுக்கு மருந்து' என்றாள். 'நான் சாப்பிட தயார்தான். டாக்டர் அனுமதிக்கவில்லையே. எனக்கு நோய் வருவதற்கு முன்பே ஷீட்டில் 'வயதாகிறது. சாப்பாட்டை குறைக்க வேண்டும்' என்று சொல்லி பட்டினி போட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்' என்றேன். 'இன்றிலிருந்து நீங்கள் நன்றாக சாப்பிடலாம்' என்று கூறிவிட்டு தன் பையிலிருந்து ஒரு டிபன் பாக்ஸ் எடுத்தாள். அதில் அன்னம், காரமீன் குழம்பு, நாட்டு கோழி வறுவல் இருந்தன. 'எல்லாம் உங்களுக்குத்தான்' என்றாள். ஒரே மூச்சில் சாப்பிட்டுவிட்டேன். அருமை, அருமை! இப்படி ஒரு சுவையான உணவை நான் இதுவரை சாப்பிட்டதே இல்லை' என்றார் அப்பா.

'அது எப்படி சாத்தியம்? ஒரு வாய் கூட உள்ளே போயிருக்க வாய்ப்பில்லை' என்றார் கோசலன்.

நான் அப்பாவின் உள்ளங்கையை முகர்ந்து பார்த்தேன். சோப்பு வாசனை வந்தது. 'மீன் குழம்பு சாப்பிட்டதாக சொன்னீர்களே' என்றேன்.

'காரமீன் குழம்பு! மருத்துவமனையில் எதற்கு மீன்வாசம் என்று நினைத்து சாப்பிட்ட பின் சோப்பு போட்டு கழுவி விட்டேன்' என்றார் அப்பா.

'அவள் வேறென்ன சொன்னாள்?' என்றார் கோசலன்.

'என்னென்னவோ சொன்னாள். மறந்து விட்டேன். 'நோயைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், நோய் தீர் நாளாகும். இனிமேல் மருந்து, நோய் பற்றி நினைக்கவோ, பேசவோ வேண்டாம். நினைப்பதென்றால் சுத்துணவு, ஆரோக்கியத்தை பற்றி மட்டும் நினைத்தால் போதும்' என்றாள். அவள் வந்து போன பின் இந்த அறையே வேறு மாதிரி ஆகிவிட்டது. அவள்

போட்டிருந்த ரோஜாப்பூ சென்ட் வாசனை இப்போது கூட வருகிறது!' என்றார் அப்பா.

'எனக்கு டெட்டால் வாசம் வருகிறது' என்றார் கோசலன்.

'எனக்கு பினாயில் வாசம் வருகிறது' என்றேன்.

'அவள் டாக்டரா, நர்சா?' என்று கேட்டார் கோசலன்.

'தெரியவில்லையே! சின்னப் பெண்தான். மிக லட்சணமானவள். தங்க பார்டர் போட்ட வெள்ளை பட்டு சேலை கட்டியிருந்தாள். டாக்டர்கள் என்றால் வெள்ளை கோட்டு போட்டு அதட்டி பேசுவார்கள். வெள்ளை கோட்டு போடாமல் இனிமையாகப் பேசினாள். அதனால் நர்ஸ் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்' என்றார் அப்பா.

'வேறென்ன பேசினீர்கள்?' என்று கேட்டேன்.

'என்னென்னவோ பேசினோம். எல்லாம் மறந்துவிட்டது. போகும்போது 'அன்பளிப்பு எதுவும் கிடையாதா?' என்றாள். 'எனக்கு பெண் குழந்தை இல்லை. நீதான் இனி என் மகள். என்னிடம் இருக்கும் எல்லாமே உனக்குத்தான்' என்றேன். 'உடம்பு சரியாகும் வரைதான் என் நினைப்பிருக்கும். அப்புறம் என்னை நினைக்கவா போகிறீர்கள்?' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள்' என்றார் அப்பா.

'கோசலன், இங்கே பல நோயாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் வேறெறவரையோ கவனிக்க அனுப்பப்பட்டவள் அறைமாறி வந்து விட்டாளோ?' என்றேன்.

'அது நடக்க சாத்தியமுண்டு. ஆனால் மாமா எழுந்து உட்கார்ந்து பேசுகிறாரே! இது நடக்க சாத்தியமே இல்லையே?' என்றார் கோசலன்.

'ஆனால் நடந்திருக்கிறதே' என்றேன்.

எனக்கு மட்டும் கேட்கும் மெல்லிய குரவில் கோசலன் பேசினார். 'என் அறிவிற்கு தெரிந்தவரை இது நடக்க உளவியல் நோக்கில் ஒரே ஒரு சாத்தியம் உண்டு. அளவற்ற துன்பம், அழுத்தம் ஏற்படும்போது மனிதனின் ஆழ்மனக் கற்பனைகள், பிம்பங்கள், ஆசைகள் வெளியே வருகின்றன. குழப்பத்தில் இருக்கும் மனிதன் தன் கற்பனையால் உண்டான பிம்பங்களைக் கண்டு நிகழ்ச்சிகள் நிஜமாகவே நடப்பதாக நினைத்துக்

கொள்கிறான். அது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவனுக்குள் அசாதாரணமான படைப்பூக்கமும், பலமும் உண்டாகும்.'

'எந்த சிறு குழந்தையும் இது போன்ற கற்பனை கதைகளை உண்மையாக நடந்தது போல சொல்லும்' என்றேன்.

'ஆமாம். அது போன்ற பலத்தினால்தான் உளுத்துப்போன, ஒன்றுமே இல்லாத உடலை வைத்துக் கொண்டு மாமா தெம்பாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கிறார். மனோயக்கத்தில் அவரேதான் டியூபுகளைக் கழற்றி இருக்கிறார். கன்னடத்து இளம்பெண் வந்து குணப்படுத்தி விட்டுப்போனதாக சொல்கிறார். ஆனால் அவரால் ஒரு ஆதாரமும் தர முடியவில்லை. இந்த உளவியல் காரணத்தை தவிர வேறொன்றும் சொல்வதற்கில்லை. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் விழுந்து விடுவார். எதுவும் சாப்பிடவும் முடியாது. எல்லாம் முடிந்து விடும்' என்றார் கோசலன்.

'அங்கே என்ன ரகசியம்? கோசலன் ஏதாவது அன்பளிப்பு கேட்கிறானா?' என்று கூறி உரக்க சிரித்தார் அப்பா.

'கேட்டாலும் உங்களால் கொடுக்க முடியாதே! எல்லா-வற்றையும் உங்கள் புதிய தத்துப் பெண்ணுக்கு கொடுப்பதாக சொல்லி விட்டார்களே!' என்றார் கோசலன்.

மீண்டும் உரக்க சிரித்தார் அப்பா. 'நான் பெற்ற மூன்றுமே வெற்றுத் தடியர்கள். பெண் குழந்தை இல்லை என்று எத்தனையோ வருடங்களாக நானும், இவன் அம்மாவும் வருத்தப்பட்டு கொண்டிருக்கிறோம். பையன் என்பதால் தகப்பன் மூச்சுக்கு தினைநூற்போது அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டான். இதுவே பெண் என்றால் அப்படிச் செய்திருப்பாளா? பெண்பிள்ளை பெண்பிள்ளைதான்' என்றவர் தொடர்ந்து 'பக்கத்துத் தெருவில் புதிதாக ஒரு ஒட்டல் வந்திருக்கிறதாம். கொத்து பரோட்டாவும் மட்டன் சால்னாவும் பிரமாதமாக இருக்கிறதாம். இந்த பத்திரிக்கையில் செய்தி வந்திருக்கிறது' என்றார்.

ஏதோ சிந்தனையுடன் 'என்னால் நம்ப முடியவில்லை' என்றார் டாக்டர் கோசலன்.

'என்னாலும் நம்ப முடியவில்லைதான். நம்மை விடவா ஒட்டல்காரன் நன்றாக சமைத்து விடப் போகிறான்? ஆனால்

எதையும் சாப்பிட்டுப் பார்த்தால்தான் ஒரு முடிவிற்கு வர முடியும். இந்த கன்னடத்து பெண்னை சமையலுக்கு வைத்து ஒரு ஒட்டல் ஆரம்பித்தால், அவளுடைய காரமீன் குழம்பிற்காகவே வியாபாரம் பிரமாதமாக நடக்கும்' என்றார் அப்பா.

'என்னால் நம்பவே முடியவில்லை' என்றார் கோசலன்.

நான் அப்பாவையே பார்க்க 'எனக்காக சொல்லவில்லையப்பா. நேரமாகிறதே. நீயும், கோசலனும் நல்லதாக ஏதாவது சாப்பிடுங்களேன் என்ற அர்த்தத்தில்தான் சொன்னேன்' என்று சமாளித்தார் அப்பா.

'சரி' என்றேன்.

பின் அப்பா 'அசைவம் சாப்பிட்டால், வாழைப்பழமும், பீடாவும் சாப்பிட வேண்டும். ஜீரணத்திற்கு நல்லது என்று பெரியவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். பெட்டிக்கடைவரை கொஞ்சம் நடைபோட்டு விட்டு, அவற்றை வாங்கி வந்து விடுகிறேன்' என்றார்.

'நான்காவது மாடியிலிருந்து இறங்கப் போகிறீர்களா?' என்று கேட்டேன்.

'ஏன்? எனக்கென்ன கேடு?' என்று கேட்டுக் கொண்டே கட்டிலிலிருந்து இறங்கினார் அப்பா.

அடுத்து வந்த ஒரு வாரமும் அப்பா நன்றாக சாப்பிட்டார். நாளுக்கு நாள் தெம்பு அதிகரித்தது. பெட்டிக்கடையில் பழமும், பீடாவும் வாங்க தினமும் நான்கு மாடிகள் தனியாக ஏறி இறங்கினார்.

டாக்டர் கோசலன் 'என் உளவியல் விளக்கம் தவறாகிவிட்டது. அதனால் மாமா கூறுவது சரி என்றாகி விடாது. அவர் சொல்லும் பெண்னை நேரில் பார்த்தால் மட்டுமே அவள் உண்மையில் இருக்கிறாள் என என்னால் நம்ப முடியும். அதுவரை மாமா சொன்னதை மயக்க நிலையில் உண்டான் கற்பனை என்றுதான் நினைப்பேன். எப்படி சாப்பிடுகிறார், எப்படி ஜீரணமாகிறது என்பதை தலைமை டாக்டர்தான் விளக்க வேண்டும்' என்று கூறி விட்டார்.

தலைமை மருத்துவர் ‘இந்த கேசை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுங்கள்’ என்று கூறி சிகிச்சையிலிருந்து விலக்க கொண்டு விட்டார்.

ஒரு வாரத்திற்குள் அப்பா பூரண நலம் பெற்று வீடு திரும்பி விட்டார். அதன்பின் அப்பா பல வருடங்கள் உயிரோடு இருந்தார். சில மாதங்களுக்குள் அப்பா விருப்ப ஓய்வு பெற்று, போராட்டத்திற்குப் பின் ஓய்வூதியமும் வரத் தொடங்கி விட்டது. நாளெல்லாம் அலையும் சுயதொழில் செய்து வந்தார். கடுமையாக உழைத்தார். உடல் ஒத்துழைத்தது. எல்லாக் கடன்களும் அடைக்கப்பட்டு விட்டன. அம்மாவிடம் தங்க நகைகளும், வங்கியில் வைப்புத் தொகையும் சேர்ந்தன. பின்னைகள் அனைவரும் சுய சம்பாத்தியத்தில் வாழத் தொடங்கி விட்டோம். அண்ணனுக்கு அப்பா திருமணம் நடத்தி வைத்தார்.

ஒரு விஷயம்தான் இன்னமும் விடையில்லாப் புதிராக இருக்கிறது.

அப்பா மருத்துவமனையிலிருந்து வீடு திரும்பியின், அவர் குறிப்பிட்ட உணவு விடுதியிலிருந்து பல வருடங்கள் வாரந்தவராமல் அவருக்கு கொத்து பரோட்டாவோடு மட்டன் சால்னாவை நான் வாங்கித் தர நேர்ந்தது. அவற்றை அவர் முற்றத்தில் உள்ள தனது சாய்வு நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடும்போது ‘இதென்ன வயிறா, அரவை யந்திரமா’ என்று அம்மா கோபித்துக் கொள்வார். அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ‘அவள் தந்த காரமீன் குழம்பு, நாட்டுக் கோழி வறுவலுக்கு எதுவும் ஈடாக முடியாது’ என்று பாராட்டிக் கொண்டே அவர் மட்டன் சால்னாவில் பரோட்டா துண்டை புரட்டித் தோய்த்து சாப்பிடுவதை பார்க்கும்போதெல்லாம் அன்று உண்மையிலேயே அப்படி ஒரு பெண் வந்திருந்தாளோ என்ற சந்தேகம் தோன்றத்தான் செய்தது. யாரவள்?

(முற்றும்)

★ ★ ★

Published by Mr. P.V. Sankar on behalf of The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605 011, Printed by Mr. S. Devanathan at Sakthi Offset Printers, No. 238, Lawspet Main Road, Pakkamudayanpet, Puducherry - 605 008, Published from Flat No. 11, 2nd Floor, Grace Apartments, No. 177, Pappammal Koil Street, Vaithikuppam, Puducherry - 605 012, Editor: Mr. N. Asokan, Secretary, The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605 011.

வியாபாரம் - மார்க்கெட்

வியாபாரிக்கு மார்க்கெட் முக்கியம், சரக்கு விற்கிறது. வேகமாக விற்கிறது எனில் அது புது முதல் பெற்றது போல. வியாபாரம் ஆரம்பிக்க முதல் வேண்டும். நாலு பேர் விரும்பி கடைக்கு வருவது முதலாகும். பொதுவாக இதமாக வாடிக்கைக்காரர்களை வரவேற்றால் அதிக வியாபாரமாகும். அதையே முதலாகப் பெற்று சில வருஷத்தில் ஊரில் பெரிய கடையானவர் உண்டு. ஊரார் அதை இராசி என்பார்கள். கடையில் வாங்கிய சரக்கு மனதிறைவைத் தந்தால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மீண்டும் அதே கடைக்கு வருவார்கள். அதை கடையில் வாங்கிய பொருளின் இராசி என்பார்கள். அந்த சரக்கு வந்த நேரம் நல்லது நடக்கும். அது தெரியும். தெரியாவிட்டாலும் மனம் அதை உணரும். கடந்த 20 அல்லது 30 ஆண்டுகளாக கடைத்தெருவிற்கே அந்த இராசி வந்துவிட்டது. எல்லா கடைகளிலும் கூட்டம். சமாளிக்க முடியாத கூட்டம். அன்னைக்கு பொன் காணிக்கை தர விரும்பிய அன்பருக்கு அப்பவன் சரக்கிற்கு பெட்டி செய்து கொடுத்தவர் கடை திறக்கும்முன் பெருங்கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. கடை மூட முடியவில்லை. கடையில் உள்ள பெருங் கூட்டத்தை வெளியில் அனுப்ப முடியவில்லை. கதவைச் சார்த்தி உள்ளவரை சமாளிக்க நேரம் இரவு 10 மணி ஆயிற்று. 15,000 பாட்டில் அதிகப்படச் சூர்டர் பெற்ற கம்பெனிக்கு அன்பர் போக நாள் குறித்தவுடன் 50 இலட்சம் பாட்டில் ஆர்டர் வருகிறது. 15 இலட்சம் கம்பெனிக்கு சரக்கைப் பார்த்தவர் “5 இலட்சம் ஆர்டர் தருகிறேன். படிப்படியாக 5, 50, 70 என உயர்த்தி 4 கோடி சரக்கும் உங்களிடம் வாங்குகிறேன்” என்றார். அது மார்க்கெட் நம்மைத் தேடிவருவது. மார்க்கெட் முதலை விட முக்கியமானது. மார்க்கெட் நம்மைத் தேடி வர நல்லெண்ணம் வேண்டும். அன்னை மீதுள்ள பக்தி பெரும் நல்லெண்ணம். பிறர் வசதியாக வாழ விரும்புவது ஆன்மிகம். நாட்டிற்கு சுதந்திரம் முக்கியம். சீபீசம் அதை விட முக்கியம். நாட்டின் சீபீசத்தை மனதால் நினைப்பவருக்கு மார்க்கெட் அவரைத் தேடி வரும். உலக சீபீசம் மார்க்கெட்டைத் தன்னுட்கொண்டது. அதைப் பரநலம் என்பார்கள். Self-giving என்ற சொல் பரநலத்தைக் குறிக்கும். தன் ஆத்மா நலத்தை பிறருக்கு அளிக்க விரும்புவது ஆத்மிக பரநலம். மனமும், ஜீவனும், ஆத்மாவும் அனந்தத்தால் நிறையும் நோக்கம்.

வினை செயல் வகை

நாமே சர்க்காராக இருந்தாலன்றி சர்க்காரில் நம் எண்ணம் நடைபெறாது என்றார் பகவான். பெரிய மனிதன் பெரிய காரியத்தைச் செய்வது, சிறிய மனிதன் சிறிய காரியத்தைச் செய்வது, பெரியவன் சிறியதையும், சிறியவன் பெரியதையும் செய்யும் நேரம் உண்டு. அதுபோன்றுள்ள ஆயிரம் நிலைகட்குரிய ஆயிரம் சட்டங்கள் உண்டு. அவற்றுள் கூடி வரும் நேரம், தடை ஏற்படுவதுண்டு. காரியம் பிரம்மம், கூடி வருவது பிரம்மம், நிபந்தனைகளும் பிரம்மம். இந்திய சுதந்திரம் சூட்சமத்தில் கூடி வந்துவிட்டது. நாடு கிளர்ந்தெழுந்து அகிம்சைப் போராட்டத்தை நடத்துகிறது. இரு கூறாக மக்கள் பிரிந்துள்ளனர். தியாகத்தால் காங்கிரஸ் வளரும் பொழுது, எதுவும் செய்யாமல் துரோகத்தால் லீக் அபிமிதமாக வளர்கிறது. சுதந்திரம் வர ஓராண்டிற்குமுன் லீக் உள்ளாட்டுப் போரை ஆரம்பித்தது. பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட் சட்டப்படி சுதந்திரம் வழங்க முடிவு செய்துவிட்டது. 7 ஆண்டுகள் வைஸராயாக இருந்த பெரும் அனுபவசாலி லின்லித்கோவால் முடியவில்லை. போர் வீரன் வேவல் முயன்று தோற்றான். பெற்றுக் கொள்ள தெளிவில்லாமல் கீராக்கி கதையாகிய நிலை. ஓராண்டாகப் பரவும் உள்ளாட்டுக் கலவரம் ஓரளவுக்கு மேல் பரவினால் வியட்நாம் போல் நிலைமை எழும். திராணியற்ற சிற்றரசர் சட்ட உரிமை பெற்று வால் உடலை ஆட்டும் நிலை வளர்ந்து விட்டது. ஆங்கிலேயன் போகத் தயாரானாலும், சுதந்திரம் வழங்கக் கூடியானாலும் கிரிப்ஸ், காபினட் மின்கள் தோல்வியற்றன. எடுத்த காரியத்தை எவர் முடிப்பார் எனக்கூற முடியவில்லை. இந்திய சுதந்திரம் பிரிட்டிஷ் போரில் வெல்லப்பட்டுவிட்டது. நிலைமை மோசமானது. படு மோசமாயிற்று. கப்பற்படை வீரர் புரட்சி செய்தனர். ரயில்வே பேஸ்டல் அகில இந்திய ஸ்டிரைக் நடக்கிறது. பெரும் புரட்சி சூட்சமத்தில் தவிர்க்கப்பட்டது. இவ்விஷயம் சூட்சமத்தில் போன்றை ஜூ வாழ்வில் கூவியழைக்கிறது. படையெடுத்து வந்த ஜூபான் பகவான் பிறந்த நாளில் சரண்டைந்தது. அவனை நாடிப் போன சுபாஷ் அகால மரணமடைந்தார். எடுத்து முடிக்கும் மனிதக் கருவியில்லை, மெளன்ட்பேட்டனை அட்லி கேட்டார். அவர் ஏற்றார். செய்து முடித்தார். ஏற்கும்முன் 2 உரிமை கேட்டார். 1. சொந்தமான விமானம் 2. முடிவு அவரே எடுக்க வேண்டும். March 22-இல் வந்தவர் ஜூன் ‘48-இல் முடிக்க உத்தரவு. முன்கூட்டி பாக்கிஸ்தானை உருவாக்கி முடிந்துவிட்டது.

- வாழ்வில் எந்த நேரமும் எவரும் எவருக்கும் பணியும் நிலையுண்டு.
- சிறு சௌகரியம் பெரிய வேலை பூர்த்தியாவதைத் தடை செய்யும்.
- இரண்டையும் மெளன்ட்பேட்டன் விலக்கியது சுதந்திரம் பூர்த்தியானதற்குக் காரணம்.
- வேலைகளின் சூட்சம், நுணுக்கம் அறிந்தவர் தெரிந்து கொண்டவை இவை.
- எதுவுமே இல்லாதவன் பெரிய மந்திரியாகும் வாய்ப்பு வந்த நேரம் இவை முக்கியத்துவம் பெறும்.

